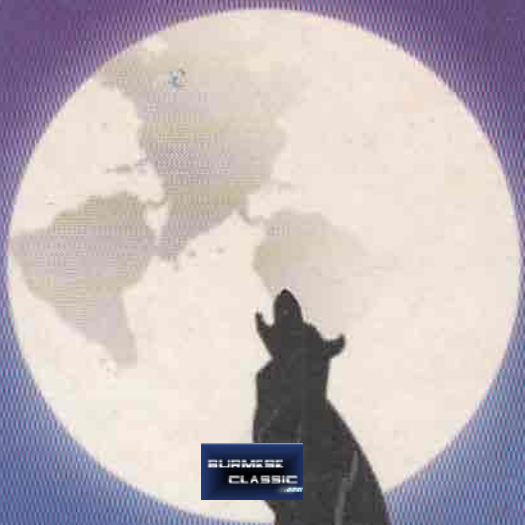

မြန်မာ့ (၁၀၀) ရွေးချယ်ထားသော တေးဂီတ

BURMESE CLASSIC

မိမိတို့

မိမိတို့အဖို့

စာအုပ်တိုက်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၈၂၂၀၅၀၉
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၈၈၂၀၇၀၉

၂၀၀၉၊ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်ခိုင် (ရွှေအိမ်မှူးစာပေ)
၂၂၊ ၃၁လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြံသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၁၂၊ သရဖီလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၅၀

အိုစာ၊မ

၈၉၅.၈၃

ခေါစာပစ်တဲ့ည/မအိုစာ၊ ရန်ကုန်
ရွှေအိမ်မှူးစာပေ၊ ၂၀၀၉ ။
၁၄၇-စာ ၊ ၁၃၂၁ x ၂၀.၈၃ စင်တီ၊
(၁) ခေါစာပစ်တဲ့ည

မဒိုဏ်

ခေါ်စာပစ်တံ့ည

အပိုင်း (၁)

အင်္ဂုဏ်တော်ကလေး

န
ဂါး
ဓု

ရွာလေးဟာ ချမ်းစိမ့်တဲ့ အအေးဓာတ်အောက်မှာ
အိပ်မောကျနေချိန် . . .

သူကြီးဖိုးသာအောင်ရဲ့ ခြံဝိုင်းထဲမှာတော့ ကလေး
ငိုသံက ညံစီနေတယ်။

သူကြီးကတော်ကြီးဟာ ငါးနှစ်အရွယ်မြေးလေးကို

www.burmeseclassic.com

ချိပိုးရင်း ချော့မြူနေရှာတယ်။

လူကြီးတွေ ဘယ်လိုချော့ချော့ ကလေးက အငိုမ
ရပ်ဘူး။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ဟာ ကုလားထိုင်မှာ ကျော
မှီထိုင်ရင်း မြေးဖြစ်သူကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေရှာတယ်။

“ဟဲ့... အေးမိ ကလေးက ငိုလှချည်းလား၊
ညည်းတို့ ဘာတွေများအကျွေးမှားသေးသလဲ...”

သူကြီးဖိုးသာအောင်ရဲ့အမေးကြောင့် သူကြီးသမီး
အေးမိက...

“အို... အဖေကလည်း ကျုပ်တော့ ဆီထမင်းက
လွဲပြီး ဘာမှမကျွေးမိပါဘူး၊ အဖေ့မြေး ညနေက
သာဒိုးတို့နဲ့ ရွာအနောက်ဘက်မှာ သွားဆော့လို့...
ရိုက်ပုတ်ပြီး ခေါ်လာ တာပဲ ရှိပါတယ်နော်...”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ
မျက် မှောင်ကြီးကြုံသွားပြီး...

“... ဘာ... အနောက်ပိုင်းမှာ သွားဆော့တယ်
ဟုတ်လား... ဒီနေရာက နတ်ကြီးတယ်ဆိုတာ
မသိဘူးလား...၊ ညည်းတို့က ကလေးတစ်ယောက်
တောင် နိုင်အောင်မကြည့်နိုင်ဘူး”

ခေါ်ခါပစ်တဲ့ည

လို့ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ သူ့ကြီးသမီးအေးမိက စိတ်ရှုပ်ထွေး

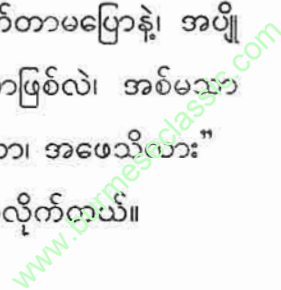
ဟန်နဲ့ . . .

“ကလေးငိုရတဲ့အထဲ အဖေကလည်း ခက်တာပဲ၊ ကျုပ် ညနေက အဖေခိုင်းလို့ ပဲကြွေး သွားကောက်တာ လေ၊ ပြန် ရောက်တော့ ဒင်းလေး အိမ်မှာမရှိမှန်းသိ တာ၊ ကျုပ်ကိုချည်း အပြစ်မတင်နဲ့ အဖေရေ . . . ၊ အဖေ့သမီး အေးစိန်ကိုလည်း ပြောအုံး . . . ၊ ဒင်းက အဒေါ်တစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ဘယ်တော့မှ ကလေး ကို မကြည့်ထားဘူး၊ အား အားရှိ ဖြီးလိမ်းပြီးတော့ပဲ လမ်းသလားနေတာ . . . ၊ ဒင်းလည်း လင်မြန်မြန်ရမှ မျက်စိနောက် သက်သာမယ် . . . ”

လို့ တဗျစ်တောက်တောက် ပြောလိုက်တဲ့အခါ မအေးစိန်ဟာ အိမ်ခန်းထဲက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက် လာပြီး

“အစ်မနော် ကျုပ်ကို မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ အပျို လေးပဲ၊ ဖြီးလိမ်းပြီး လမ်းထွက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ အစ်မသာ မုဆိုးမဖြစ်နေပြီး အပျိုရှုံးအောင်ပြင်နေတာ၊ အဖေသိလား”

လို့ ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

မအိ၍

ညီမဖြစ်သူရဲ့ တုံ့ပြန်စကားကြောင့် မအေးမိဟာ ယမ်း မီးပုံကျဖြစ်သွားပြီး ထိုင်ရာကနေ ဝုန်းခနဲထလာတယ်။

ဒီအခါမှာ သူ့ကြီးကတော်ကြီးဟာ ကလေးချိုလျက် မအေးမိတို့အနားရောက်လာပြီး. . .

“ညည်းတို့ တော်ကြစမ်း၊ ဒီမှာ ကလေးဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ ညည်းတို့ အားအားရှိ သတ်ဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေ. . . ဟဲ့. . . အေးမိ. . . အနောက်ပိုင်းမှာ ညည်းကလေး သွားဆော့ရင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့သေးလဲ မသိဘူး၊ ငါ့ အထင်တော့ ကလေးကို ကွင်းပိုင်ကြီး ဖမ်းစားပြီထင်တယ်”

လို့ ထင်ကြေးပေး ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကွင်းပိုင်ကြီး ဆိုတဲ့အသံကြောင့် မအေးမိဟာ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွား ပြီး. . .

“ဟင်. . . ကွင်းပိုင်ကြီး ဖမ်းစားထားတာ ဟုတ် လား. . . အမယ်လေး. . . ကျုပ် သားလေးတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ ထင်ပါ၊ တစ်ခါကလည်း မိတုတ် သမီးလေး ကွင်းပိုင်ကြီးရှိတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးက အရွက် တွေခူးလာမိလို့ အပြင်းဖျားပြီး တစ်ပတ်လောက် အိပ် ရာထဲလဲခဲ့တာ၊ ကံကောင်းလို့ အသက်မနှုတ်တာဆို

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ပဲ... ကျုပ်... ကျုပ်တို့... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အမေ..”

လို့ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

မအေးမိရဲ့ စကားကြောင့် သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း...

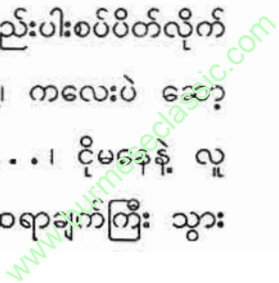
“ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရံအတား လုပ်ထားတာ မမှားဘူး၊ ဗန္ဓောဆရာချက်ကြီးလည်း ပင့်ပြီး ကြည့်ခိုင်းရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ကလေးတစ်ယောက် လောက်တောင် ညည်းတို့ နိုင်အောင်မထိမ်းနိုင်ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မအေးမိက ငိုသံကြီးနဲ့ . .

“အီး... ဟီး... အဖေတို့က ကျုပ်ပဲ အပြစ်ဖို့ နေ ကြတယ်၊ အဖေမြေးက မျောက်လောင်းလေး၊ မအေက ဒီနေရာမသွားနဲ့ဆို လစ်တာနဲ့ ရောက်သွား တာပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“... တော်တော့ အေးမိ၊ ညည်းပါးစပ်ပိတ်လိုက် တော့၊ ငါ့မြေးကို အပြစ်မပြောနဲ့၊ ကလေးပဲ ဆော့ ချင်ရှာမှာပေါ့၊ ညည်းသာလိုတာ...၊ ငိုမနေနဲ့ လူ ကြားမကောင်းဘူး၊ မနက်ကျမှ ဆရာချက်ကြီး သွား

မအိ၍

ပင့်ချေ... ”

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ရဲ့ တစ်ချက်လွတ်အမိန့်နဲ့
 ငေါက် ငမ်းလိုက်တော့မှ တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်ကျသွားတယ်။
 ဒါပေမယ့် ကလေးငိုသံက ရပ်မသွားဘူး။

“ကလေးငယ်ဘာဖြစ်တာလဲ...”

အပိုင်း (၂)

အမှောင်နှင့်ပြီ

မ နက်

..... ရောက်တော့ သူကြီးဖိုးသာအောင်ရဲ့ ပင့်

ဖိတ်မှုကြောင့် ဗိန္ဓောဆရာချက်ကြီး ရောက်လာတယ်။

ဗိန္ဓောဆရာကြီးဟာ အသင့်ခင်းထားတဲ့ ဘုရားစင်

အောက်က သင်ဖြူးဖျာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“အိမ်... ဘာဖြစ်ကြသလဲ၊ ဆရာ့ကိုပြောစမ်း”

မအိ၍

လို့ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကိုသပ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

သူကြီးကတော်နဲ့ ကလေးအမေ မအေးမိက ကလေးရဲ့အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါ ဝိန္ဒောဆရာကြီးက...

“... ကျုပ် နားလည်ပြီ၊ ကလေးကို ကျုပ်ရှေ့ခေါ်ခဲ့စမ်းပါ”

လို့ ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

အဒေါ်ဖြစ်သူ မအေးစိန်က ဝိန္ဒောဆရာကြီးရဲ့ အသံကြောင့် ကလေးကို အခန်းထဲက ချီထုတ်လာတယ်။

ကလေးငယ်ဟာ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ “တဟီးဟီး” နဲ့ ရှိုက်ငိုနေတယ်။

ဝိန္ဒောဆရာကြီးဟာ ကလေးငယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အတန်ကြာတဲ့အခါမှ...

“ကလေး... မင်းမှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ရွာနောက်ပိုင်းက ညောင်ပင်မှာ၊ ကလေးအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ပြီး၊ အယုတ္တ စကားတွေ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား...”

လို့ ခပ်မာမာ မေးလိုက်တယ်။

ဝိန္ဒောဆရာကြီးရဲ့ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး မေးလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကလေးငယ်ဟာ အကြောက်ပို့သွားပြီး

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

“ကြောက်တယ်... သား... သူ့ကိုကြောက်
တယ် အမေ... ကြောက်တယ်... ကြောက်
တယ်...”

လို့ ဆရာကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်
တယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်၊ သူကြီးကတော်နဲ့ မအေးမိ၊
မအေးစိန်တို့ဟာ ဗိန္ဒောဆရာကြီးကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်လို့ဘာ
ကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်လာတယ်။

ဒီအခါမှာ ဆရာကြီးက နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီး
ကို နားရွက်ချိပ်မတတ် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ကဲ... သူကြီးတို့
ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့တော့... ၊ ဟောဒီမှာ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း
ဆရာ အပေါင်းတို့ကို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညမှာ
တိုင်တည်ပြီး ဖော်စပ်ထားတဲ့ အမှောင့်ဖြေ ဆီမန်း၊
ဒါကို ကောင်လေးကို တိုက်လိုက်၊ ကျုပ်ပြန်သွားပြီး
နာရီဝက် အတွင်းမှာ ကောင်လေးကို စွဲကပ်နေတဲ့
အစွဲတွေမကျွတ်ဘူးဆိုရင် ခြေကြွခရော... ဆေးကု
ခရော နှစ်ဆတိတိ ပြန်အမ်းမယ်၊ ကဲ... သူကြီးတို့
လက်ခံလား...”

မအိ၍

လို့ သူကြီးဖိုးသာအောင်တို့ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်
ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးကတော်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့

“ဆရာချက်ကြီးရဲ့ အစွမ်းကို ကျုပ်တို့သိပါတယ်။
ကလေးကိုသာ ဆေးပေါင်းခထားတဲ့ ဆီမန်းမြန်မြန်
တိုက်လိုက်စမ်းပါတော်၊ ကလေးကြည့်ပြီး စိတ်ပူလွန်း
လို့ ကျုပ် သေတော့မယ်တော့. . .”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

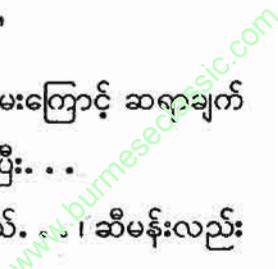
“ဟဲ့ နေအုံး၊ တစ်ခုကျန်သေးတယ်၊ ကနေ့ည
ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ ကွင်းပိုင်ကြီးရှိတဲ့ ညောင်ပင်
ကြီးကို သွားပြီး ကလေးအတွက် ခေါစာပစ်ပေးရ
မယ်. . .”

ဆရာချက်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဖိုးသာ
အောင် တို့အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြတယ်။

“ဘာ. . . ည ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ. . . ညောင်ပင်
ကြီး ဆီသွားရမယ်. . . ဟုတ်လား. . .”

သူကြီးဖိုးသာအောင်ရဲ့ အမေးကြောင့် ဆရာချက်
ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး. . .

“. . . ဟုတ်တယ်၊ သွားရမယ်. . . ဆီမန်းလည်း

ခေါစာပစ်တဲ့ည

တိုက်၊ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့နေရာက ဆိုင်ရာတွေကို ခေါစာပစ်ပြီး တောင်းပန်မှ အရှင်းပျောက်သွားမှာ... အဲ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခေါစာပစ်တဲ့လူဟာ အိမ်သားပဲဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့... အင်္ဂါသားသမီးပဲ ဖြစ်ရမယ်... ”

“ကဲ ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ အင်္ဂါသားသမီး ရှိလား”

ဆရာချက်ကြီးအမေးကြောင့် အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေဟာ မအေးစိန်အပေါ် စုပြုံကျသွားတယ်။

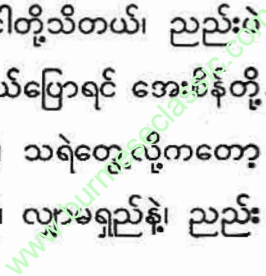
မအေးစိန်က သူ့ကို ခေါစာပစ် လွတ်တော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသွားပြီး...

“...ဟာ အမေတို့ကလည်း ကျုပ်က အပျိုလေးဖြစ်ပြီး ညဉ့်သန်းခေါင် အပြင်ထွက်ရမတဲ့လား...၊ မထွက်ရဲဘူး၊ ကျုပ် ကြောက်တယ်...”

လို့ ကပျာကယာ ငြင်းဆန်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့... အေးစိန်၊ ညည်း အပိုမပြောနဲ့...၊

ညည်း မကြောက်တတ်တာ ငါတို့သိတယ်၊ ညည်းပဲ သူများတွေ သရဲခြောက်ခံရတယ်ပြောရင် အေးစိန်တို့နဲ့များ နေရာချင်းလဲချင်စမ်းပါ၊ သရဲတွေ့လို့ကတော့ ဖက်ပြီးတောင် နပမ်းလုံးမှာဆို၊ လူပုမရှည်နဲ့၊ ညည်း

မအိဗျ

ဒီနေ့ည ခေါ်စာသွားပစ်ရမယ်၊ အေး... သရဲတွေ့ရင်
လည်း တစ်ခါတည်း နပမ်းလုံးခဲ့... ”

ကလေးအမေ မအေးမိရဲ့ ချက်ကောင်းကို ကိုင်
လိုက်တဲ့စကားကြောင့် မအေးစိန်တစ်ယောက် ဘာမှမပြောရဲ
တော့ဘူး။

သရဲတွေ့ရင် နပမ်းလုံးပစ်မယ်လို့ ပါးစပ်ဆော့မိ
တာလေ။ ခံလိုက်စမ်း... အေးစိန်ရေ...

ဒီအချိန်မှာပဲ သူကြီးကတော်ကြီးက...

“ခေါ်စာပစ်ဖို့ လိုအပ်တာ ပြောပါအုံး ဆရာကြီး”
လို့ ဆရာချက်ကြီးကို မေးလိုက်တယ်။

ဆရာချက်ကြီးက မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်ရင်း
ခဏကြာမှ...

“ကြက် တစ်ကောင်လုံးကို ကလီစာမထုတ်ဘဲ
ကြော်ရမယ်၊ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီရယ်၊ ခေါင်ရည်တစ်ခွက်
ရယ်ကို ဇကောတစ်ချပ်မှာ ငှက်ပြောရွက်ခင်းပြီးထည့်၊
အဲ နေအုံး၊ ထမင်းဖြူ တစ်ပုံပါထည့်၊ ပြီးရင် ကလေးရဲ့
နေနံနဲနာမည်ကို ရေရွတ်ပြီး ကွင်းပိုင်ကြီးကို ပသပါ
တယ်၊ ကလေးမှာစွဲကပ်နေတဲ့ အမှောင့်တွေကို ပြန်
ရုပ်သိမ်းပေးပါလို့ ရိုရိုသေသေနဲ့ပြော... ”

www.burmeseclassic.com

ခေါစာပစ်တဲ့ည

လို့ ပြောဆိုပြီး ကလေးငယ်ကို ဆီမန်းတိုက်လိုက်
တယ်။

ခဏကြာတော့ ဝိန္ဓောဆရာချက်ကြီးဟာ ခြေကြ
ခနဲ ဆေးကုသခယူပြီး လာရာလမ်းကို ကြွမြန်းသွားတော့
တယ်။

မအေးစိန် တစ်ယောက်ကတော့ သန်းခေါင်ချိန်
ခေါစာ ပစ်ရမယ့်အရေးကို တွေးမိပြီး ဇောချွေးတွေပျံနေမိ
တယ်။

ခေါ်စာပစ်တဲ့ညမှာ
ဘာဖြစ်မလဲ

အပိုင်း (၃)

ခေါ်စာပစ်ပြီ...

၃

... ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ အချိန်...

အုန်းမောင်းခေါက်သံ ဆယ့်နှစ်ချက် ကြားစဉ်မှာပဲ
မအေးစိန်တစ်ယောက် ခေါစာဗန်း ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ရွာ
အနောက်ပိုင်းကို ထွက်ခဲ့တယ်။

ကြောက်စိတ် ကြောင့်လား... အအေးဓာတ်

ကြောင့်လားမသိဘူး။

ခြေလက်တွေအေးစက်ပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံး နတ်
ဝင်သည် တစ်ယောက်လို တုန်ရင်နေတယ်။

လူခြေတိတ်ချိန်ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သစ်ရွက်
လှုပ်ခတ်သံကလွဲပြီး ငြိမ်သက်နေတယ်။

မအေးစိန်တစ်ယောက် ကြောက်စိတ်နဲ့ သုတ်ခြေ
တင်ခဲ့တာ ကွင်းပိုင်ကြီးရှိတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးအနား ရောက်မှန်း
မသိ ရောက်လာခဲ့တယ်။

ည အမှောင်ကြီးမှာ မည်းမည်းကြီးရှိနေတဲ့ နွယ်
တွေ၊ ဆံမြိတ်ချထားသလိုကျနေတဲ့ ညောင်ပင်အိုကြီးကို မြင်
ရတာ မအေးစိန်အဖို့တော့ သရဲ၊ သဘက်ထက်ပိုပြီး ကြောက်
ဖို့ကောင်း နေတယ်။

မအေးစိန်ဟာ ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ အရင်းနားကို က
တုန်ကရင် တိုးကပ်သွားပြီး ခေါစာဗန်းချဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မှောင်ရိပ်ထဲက လက်မည်းကြီးတစ်စုံ
ထွက်လာပြီး မအေးစိန်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြုံး ဆွဲယူ
သွားတယ်။

“အမလေး. . .”

လို့ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ မအေးစိန်

ခေါစာပစ်တဲ့ည

ရဲ့ အသံက ဆောင်းညချမ်းကို ဖုံးအုပ်သွားတယ်။ ခေါစာဗန်းလေးကတော့ ညောင်ပင်ခြေရင်းမှာ ပြန်ကျကျန် ရစ်တယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်တို့ လူစုကတော့ မအေးစိန်အိမ် ပြန်အလာကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်မျှော်နေကြတယ်။

“... အေးမိ နင့် ညီမ သွားတာ ကြာလှပြီ၊ ခုထိ မလာသေးပါလား။”

သူကြီးဖိုးသာအောင်ရဲ့ စကားကြောင့် မအေးမိက အိပ်ချင်မူးတူးလေသံနဲ့...

“အဖေကလည်း... မွေးကတည်းက ဒီရွာမှာ နေလာတဲ့ဟာ... ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး၊ အဖေ သမီးက စွာလည်းစွာတယ်၊ သူကြီးသမီးဆိုတာလည်း တစ်ရွာလုံး ခွေးကအစသိနေတာ၊ ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့၊ အချိန်တန်ရင် ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ အဖေ အိပ်စရာရှိတာ သာအိပ်၊ ကျုပ်တို့လည်း အိပ်ပြီ...”

လို့ ပြောဆိုပြီး ကလေးကိုဖက်ရင်း အိပ်ပျော်သွား ရှာတယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ မအေးမိရဲ့ စကားကြောင့် စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး သူကြီးကတော်နဲ့အတူ အိပ်ရာဝင် ခဲ့ကြတယ်။

“မအေးစိန် ဘယ်မှာလဲ”

အပိုင်း (၄)

မအေးစိန်ကို ဆွဲသွားတာ
အရက်သမားတစ်ဦး

ဟော့ကီ ဟော့.

..... မနက်မှာတော့ မအေးစိန်ပျောက်တဲ့
သတင်းက နဂါးစုတစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် ဖြစ်သွား
တယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်တို့ မိသားစုကတော့ အိမ်ထဲ
မှာ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြတယ်။

မဒါစာ

“ဒါကြောင့် တော့ကိုပြောတာပေါ့၊ ညက အေးစိန် အပြန်စောင့်ရအောင်ဆိုတာ ခုတော့ ကိုယ်ကျိုးနဲ့ပြီ ရှင်...”

သူကြီးကတော်ဟာ... ဒူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ရင်း ယောက်ျား ဖြစ်သူကို အပြစ်ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ကတော့ သူ့အပြစ်နဲ့သူမို့ ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်လိုက်ပြီး...

“အေးပါမဝိုင်းရယ်မင့်မလည်းငါ့ချည်းအပြစ်ဖို့နေ ပြန်ပြီ၊ ငါလည်းညက မင်းချက်ကြွေးတဲ့ ငါးသလောက် ပေါင်းနဲ့ မျှစ်ချင်တွေ အစားလွန်ပြီး အိပ်ပျော်သွား လို့ပါ”

လို့ ညည်းညူလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်က

“... အခု တော့သမီး ပျောက်နေပြီ၊ ရှင် သူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုရှင်းမလဲ... ပြော ကျုပ် သမီး မတွေ့လို့ကတော့ ရှင်မလွယ်ဘူးမှတ်”

လို့ ရာဇသံပေးလိုက်တယ်။

“ငါလည်း ဖိုးအောင်တို့ ခေါင်းကြီးတို့ ကာလသား တစ်စုကို အရှာလွတ်ထားပါတယ်ကွာ၊ ခေါ်စာပစ်ရင်း များမင်းသမီး သူငယ်ချင်းအိမ် အလည်လွန်နေသလား

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

မှ မသိတာ”

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ရဲ့စကားကြောင့် သူကြီးက တော်ကြီးဟာ ဒေါသငယ်ထိပ်တက်သွားပြီး. . .

“အမလေး. . . ကိုရင်. . . ဒါ ရှင်မွေးထားတဲ့ သမီးနော်၊ ရှင့်သမီးအကြောင်း ရှင် မသိဘူးလား၊ ကလေးက ညည့်နက်သန်းခေါင် အိမ်လည်တတ်တဲ့ လူစားလားရှင့်. . . ၊ ကျုပ် သမီးလေးက ပါးစပ်သာဆိုးတာ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေး ရှင့်. . . ၊ ရွာထဲမှာ လည်း ပြောကုန်ကြပြီ၊ ကျုပ်သမီးလေးက လိပ်ပြာလှလို့ အရက်သမားတစ္ဆေ ဖမ်းစားသွားတာတဲ့”

လို့ ငိုကြီးချက်မနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

အရက်သမားတစ္ဆေဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သူကြီး ဖိုး သာအောင်ရော မအေးမိပါ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး. . .

“အရက်သမားတစ္ဆေ ဟုတ်လား၊ အမေ့ကိုဘယ်သူ ပြောလဲ. . . ”

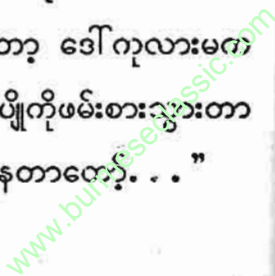
လို့ မအေးမိက အထိတ်တလန့် မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်က. . .

“ငါလည်းမသိပါဘူးတော်. . . ၊ ခုနက ရွာထဲသွားပြီး မအေးစိန်အကြောင်း စုံစမ်းတော့ အကြော်သည်

မအိ၍

ကုလားမ ပြောလိုက်တာပဲ၊ ဟိုး... တလောက အဲဒီ
 ညောင်ပင်ကြီးမှာ အရက်သမားငတေ မူးရူးပြီး သူ
 ကိုယ်သူသေကြောင်းကြံ ခဲ့တာလေ၊ အဲဒီတုန်းက...
 ညည်းအဖေကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး တစ်ကောင်ကြွက်
 ငတေရဲ့အသုဘကို ချပေးခဲ့တာပဲ၊ ဟိုနေ့ကပဲ အကြော်
 သည်ဒေါ်ကုလားမက သူ မြေးရှင်ပြုဖို့ ငွေလိုတာနဲ့
 ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ညောင်ပင်က ကွင်းပိုင်ကြီးဆီမှာ
 အောင်ဘာလေဆုကြီး ပေါက်ရပါစေဆိုပြီး ဆုတောင်း
 ခဲ့တယ်တဲ့၊ ညရောက်တော့ ဒေါ်ကုလားမရဲ့ အိပ်မက်
 ထဲကို အရက်သမားငတေ ရောက်လာပြီး 'ဒေါ်ကုလား
 မ ခင်ဗျား ထိပေါက်ချင်ရင် ကျုပ်ကိုအပျိုပေး' ဆိုပြီး
 အိပ်မက်ပေးတယ်တဲ့၊ ဒေါ်ကုလားမတောင် ငတေက
 သူ့ကို ထိဂဏန်းပေးတာပဲ ဆိုပြီး.. 'ထိပေါက်ချင်ရင်
 အပျိုပေး' ဆိုတာကို အတိတ်ကောက်ပြီး အောင်
 ဘာလေထိ ထိုးခဲ့သေးတယ်တဲ့၊ အခု... ခေါစာပစ်
 ရင်း မအေးစိန် ပျောက်သွားတော့ ဒေါ်ကုလားမက
 တစ္ဆေငတေဟာ တကယ်ပဲ အပျိုကိုဖမ်းစားသွားတာ
 ဆိုပြီး ရွာထဲမှာ လျှောက်ပြောနေတာတော့... "

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ခေါစာပစ်တဲ့ည

သူကြီးကတော်ကြီးရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဖိုးသာ
အောင်ဟာ တက်ခေါက်လိုက်ပြီး...

“တောက်... အေးစိန် ပျောက်သွားတာ ဝိန္ဓော
ဆရာချက်ကြီးကြောင့်ပဲ၊ ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ ချက်ကြီးနဲ့
စာရင်းသွား ရှင်းမယ်”

လို့ ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး ဒေါသတကြီး ထွက်သွား
တယ်။

လူပုစိတ်တိုဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားအကြောင်းကို သိ
တဲ့ သူကြီးကတော်ဟာ အူလျားဖားလျား ပြေးလိုက်သွား
တယ်။

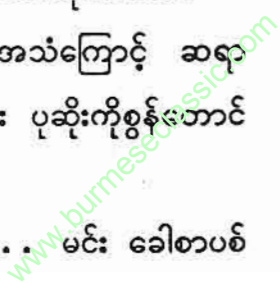
ဝိန္ဓောဆရာ ချက်ကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့
သူကြီး ဖိုးသာအောင်ဟာ အနီးမှာတွေ့တဲ့ ထင်းခွဲဓားမကြီး
ကိုကောက် ဆွဲလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် ချက်ကြီး ထွက်ခဲ့စမ်း”

လို့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်တယ်။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ရဲ့ အသံကြောင့် ဆရာ
ချက်ကြီးဟာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ပုဆိုးကိုစွန့်ဘောင်
ဆွဲ ထွက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ချက်ကြီး . . . မင်း ခေါစာပစ်

မာ်ၵျဲ

ခိုင်းလို့ ငါ့သမီးအေးစိန် ပျောက်သွားပြီ၊ ဒီကိစ္စကို မင်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ရဲ့ ကြိမ်းမောင်းသံကြောင့် ဆရာ ချက်ကြီးဟာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“ကျုပ်က . . . ကလေးအတွက် ခေါ်စာပစ်ခိုင်း တာပဲဗျ၊ အေးစိန်ပျောက်တာ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ သူကြီးရာ. . . ”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင် ဟာ ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်သွားပြီး

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းကြောင့် အေးစိန်ပျောက် သွားတာကွ၊ မင်း ငါ့သမီးကို တွေ့အောင်ရှာပေး၊ အေး မတွေ့လို့ကတော့ ငါ့အိမ်က ထိပ်တုံး အကြောင်း သိတယ် နော်”

လို့ ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ဆရာချက်ကြီးဟာ ထိပ်တုံးဆိုတဲ့ အသံကြောင့် မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်သွားတယ်။

နဂါးစုတစ်ရွာလုံး သူကြီးဖိုးသာအောင်ရဲ့ ထိပ်တုံး ဆို သိပ်လန့်ကြတယ်။

အဲဒီ ထိပ်တုံးက နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး။

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

သူကြီးဖိုးသာအောင်တို့အဖေလက်ထက်ကတည်းက သုံးလာတဲ့ ထိပ်တုံးကြီး...

ထိပ်တုံး အခတ်ခံရဖူးတဲ့လူတွေ ပြောစကားအရ ထိပ်တုံးခတ်ခံရပြီး သေသွားတဲ့သူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်ရှိတယ်တဲ့။

ည . . . ည . . . ဆို ခွေးတွေဟာ ထိပ်တုံးကို ကြည့်ပြီး ထိုးဟောင်တတ်သလို တစ္ဆေသရဲလည်း သိပ်ခြောက်တယ်ဆိုပဲ. . .

ဒါကြောင့် ဆရာချက်ကြီးဟာ လက်တကာကာနဲ့

“မလုပ်ပါနဲ့ သူကြီးရယ်၊ အေးစိန်ကို ကျုပ် ကိုယ်တိုင် တွေ့အောင်ရှာပေးပါ့မယ်၊ ထိပ်တုံးတော့ မခတ်ပါနဲ့”

လို့ တောင်းပန်လိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာပဲ သူကြီးကတော်ရောက်လာပြီး. . .

“တော်ပါတော့. . . ကိုရင်ရယ်၊ အရပ်က ကြားလို့ မှ မကောင်းပါဘူး၊ သူလည်း ရှာပေးမယ် ပြောနေတဲ့ဟာ လာစမ်းပါ”

လို့ ပြောဆိုရင်း ယောက်ျားဖြစ်သူကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ ချက်ကြီးကို မကျေမချမ်း

ကြည့်ရင်း သူကြီးကတော်ရဲ့လက်မှာ ပါသွားရှာတယ်။

သူကြီးထွက်သွားတော့မှ ချက်ကြီးဟာ သက်ပြင်း
ချနိုင်ပြီ... .

“... ငါ့နယ်... . တတ်သလောက် မှတ်သလောက်
ပညာလေးနဲ့ လုပ်စားမိပါတယ်၊ ပြဿနာကို စုံနေ
တာပဲ၊ ဝေဒဝိဇ္ဇာ ဆရာခေါင်ဆီသွားပြီး ဇာတာတွက်
ခိုင်းရအုံး မယ်”

လို့ မျက်နှာသေလေးနဲ့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

“သူကြီးဖိုးသာအောင်တို့
ဘာလုပ်ကြမလဲ”

အပိုင်း (၅)

သူကြီးကတော်ရဲ့သောကမီး

သူ
ကြီး
က
တော်

..... တစ်ယောက် မအေးစိန် စိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ
ဘုန်းဘုန်းလဲခဲ့ရတယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်နဲ့ မအေးမိဟာ ဆရာပေါင်း
စုံနဲ့ ကုသပေမယ့် သူကြီးကတော်ကြီးကတော့ အိပ်ရာထဲက
မထနိုင်ရှာဘူး။

မအိ၍

မှောင်စပျိုးချိန် တစ်ခုမှာတော့ သူကြီးကတော်ကြီး
ဟာ ခြံဝိုင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း. . .

“ဟဲ့ ခြံဝက ဘယ်သူတုန်း၊ ဝင်လာခဲ့လေ”

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

မအေးမိဟာ မိခင်ရဲ့အသံကြောင့် ထမင်းချက်
နေရာက ပြေးထွက်လာပြီး. . .

“ဘယ်သူတုန်းအမေ မှောင်ချိန်ရောက်မှ. . .”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်ဟာ အိပ်ရာ
ထဲ လဲလျက်အနေအထားနဲ့. . .

“ဘယ်သီမလဲဟဲ့. . . . ခြံဝမှာ လူရိပ်တွေ့လိုက်
တယ်၊ ညည်း ထွက်ကြည့်စမ်း”

လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်တယ်။

မအေးမိဟာ မိခင်ရဲ့စကားကြောင့် အိမ်ရှေ့ထွက်
ကြည့်လိုက်တယ်။

ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်တံခါးကို ပိတ်
လိုက်ပြီး. . .

“. . . ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အမေ. . . စိတ်ထင်လို့

ဖြစ်မှာပါ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်က မအေးမိ

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟဲ့. . . ငါ သေချာမြင်လိုက်တာပါ။ ဘယ့်နှယ်
စိတ် ထင်ရမှာလဲ”

လို့ မကျေမချမ်း ပြောလိုက်တယ်။

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့အမူအရာကြောင့် မအေးမိဟာ
နှုတ်ခမ်းစူသွားပြီး. . . .

“အမေကလေ. . . နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာ
တောင် စိတ်မလျှော့ချင်ဘူး၊ ဒေါသမကြီးနဲ့ အမေ
ရေ. . . . တော်ကြာ ပြိတ္တာဖြစ်နေအုံးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်ကြီးဟာ
မအေးမိရဲ့ခေါင်းကို သနပ်ခါးတုံးနဲ့ပစ်ပေါက်လိုက်ရင်း. . .

“မအေကိုပြန်မပြောနဲ့. . . ဗိုက်ဆာပြီ. . . ထမင်း
ထည့်ခဲ့. . . ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မအေးမိဟာ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး. . .

“ဟင်. . . မနက်ကကျတော့ ထမင်းတောင် မစား
နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဆန်ပြုတ်, ပြုတ်ခိုင်းတယ်၊ အခု. . . .
ထမင်းစားမလို့လား. . . ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးကတော်က မအေးမိကို စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ငါစားချင်တာစားမှာပေါ့... ထမင်းယူခဲ့စမ်းပါ
အေ... ဝိုက်ဆာလှပြီ...”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သူကြီးကတော်ဟာ ထမင်းဝိုင်း သူ့ရှေ့ရောက်တဲ့
အခါ ထမင်းကို အငမ်းမရ စားတော့တယ်။

မအေးမိတစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း
မျက်လုံးပြူးလာပြီး...

“... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား အမေရယ်၊ ထမင်း
တွေ အများကြီးစားပြီး အစာမကြေရင် ခက်ချည်ရဲ့”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်ဟာ
ခေါင်း မဖော်တမ်းစားရင်းက...

“ထမင်းထည့်အုံး”

လို့ တောင်းလိုက်ပြန်တယ်။

“... အမေ... အမေ စားနေတာ သမီးတို့သုံး
ယောက် ညစာစားဖို့ချက်ထားတဲ့ ဆန်လေးလုံးချက်
ကုန်နေပြီ၊ အမေ မဝသေးရင် ခဏစောင့်မှ ရမယ်၊

သမီး ထမင်းတည်ရအုံးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှ သူ့ကြီးကတော်ကြီးဟာ မျက်နှာတည်သွားပြီး

“ဒါဆိုလည်း တော်ပါပြီအေ...၊ မနက်မှ စားတော့မယ်၊ ထမင်းစားမဝင်တာ ကြာလို့လားမသိဘူး၊ ခံတွင်း တွေ့လိုက်တာ၊ မနက်စာကို များများချက် နော်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

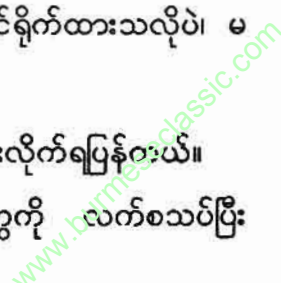
မအေးမိဟာ မိခင်ဖြစ်သူကို ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ထမင်းဝိုင်းကို သိမ်းဆည်းလိုက်တယ်။

သူ့ကြီးကတော်ဟာ စားသောက်ပြီး အိပ်ယာထ ပြန် လှဲနေပြန်တယ်။

မအေးမိတစ်ယောက် ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးကြောပြီးချိန်မှာတော့... .

“... မအေးမိ ညည်း ပြီးပလား၊ ပြီးရင် ငါ့လာ နှိပ်ပေးအုံး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလိုပဲ၊ မလှုပ်နိုင်ဘူး”

ဆိုတဲ့ မိခင်ရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်လက်စတွေကို လက်စသပ်ပြီး

မိခင်ရိုရာကိုလာခဲ့တယ်။

မအေးမိဟာ မိခင်ဖြစ်သူကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ နှိပ်နယ် ပေးရင်း...

“သက်သာရဲ့လား အမေ...။ အေးစိန်အတွက် နဲ့ စိတ်ပင်ပန်း သိပ်မခံပါနဲ့အမေရယ်၊ စိတ်ထောင်း တော့ ကိုယ်ကြေတယ် အမေရဲ့...”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

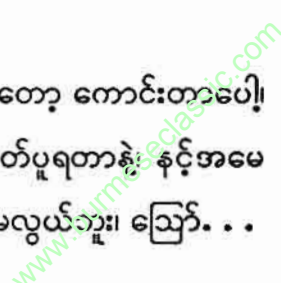
သူကြီးကတော်ကတော့ မအေးမိကို စကားမတုံ့ ပြန်ဘဲ အသာမှိန်းနေလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူကြီးဖိုးသာ အောင် ရောက်လာပြီး...

“...ဟဲ့... အေးမိ၊ ညည်းအမေ ဘယ်လိုနေ သေးလဲ...”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

မအေးမိက မိခင်သက်သာကြောင်း ထမင်းစား ဝင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး...

“အေးလေ... သက်သာတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ငါ့မလည်း အေးစိန်အတွက် စိတ်ပူရတာနဲ့ နင့်အမေ အတွက် ပူပန်ရတာနဲ့ ကြာရင်မလွယ်ဘူး၊ ဪ...။

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ပြောရအုံးမယ်၊ အဖေ တစ်ဖက်ရွာက ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင် ဆရာပိန်ကို ပင့်ထားတယ်၊ မနက်ဖြန် လာ လိမ့်မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေတဲ့ သူကြီးကတော်ကြီးဟာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး

“အို. . . တော်ကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ. . . ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီး ဖိုးသာအောင် ဟာ တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး. . .

“အမလေးဗျာ. . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ ဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျားကြီးလောက် အကြားအမြင်၊ ဗေဒင် ဆရာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူမရှိဘူး. . . ၊ အံ့ချက် ဗျာ. . . ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီး ကတော်ဟာ လေသံတိုးသွားပြီး. . .

“ဪ. . . ကိုရင်ရယ် အေးစိန်ပျောက်သွားတာ ဆရာ ချက်ကြီးကြောင့် မဟုတ်လား. . . ၊ ဒါကို တွေး

မာရ်

မိပြီး ပြောလိုက်တာပါတော်၊ ဆရာပိန်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့
တုန်း”

လို့ဆိုပြီး... စောင်ကြီး ခေါင်းမြီးခြုံ အိပ်နေလိုက်
တယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ သမီးစိတ်ကြောင့် စိတ်
ကယောက်ဂယက်ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေမိတယ်။

“ဆရာဝိန့်...လောရင်
ဘာလုပ်ဦးမလဲ...”

အပိုင်း (၆)

နောက်

နေ့

..... မနက်မှာတော့... ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် ဆရာပိန်ဟာ တပည့်တွေခြံရံပြီး သူကြီးအိမ်ကို ကြွလာတယ်။

မအေးမိဟာ ပိုးပုဆိုး တပြောင်ပြောင်... ရွှေတွေ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်နဲ့ ဆရာပိန်ကိုကြည့်ရင်း... . . .

မအိ၍

“အဖေတစ်ယောက် ဗေဒင်ဆရာနဲ့ နတ်ကတော်
မှား ပင့်လာပြီဟင်တယ်”

လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

သူ့ကြီး ဖိုးသာအောင်ဟာ ဆရာပိန်နဲ့ တပည့်တွေ
ကို မြင်တဲ့အခါ ဝမ်းသာအားရ ခရီးဦးကြိုပြုရင်း.. .

“... ကြွပါဆရာကြီး၊ အိမ်ဦးခန်းကို ကြွပါ”

လို့ လောကွတ်ပြုလိုက်တယ်။

ဆရာပိန် အိမ်အတက် လှေကားနားရောက်တော့
တပည့်တစ်ယောက်က.. .

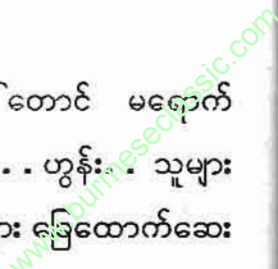
“အိမ်ပေါ်မတက်ခင် ခြေလက်ဆေးမယ်၊ ဆရာ
ကြီးအတွက် နံ့သာဖြူရေ စီစဉ်ပေး”

လို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

“... သမီးရေ... အေးမိ၊ ဆရာကြီးအတွက်
နံ့သာဖြူ လုပ်ပေးပါအုံးကွယ်”

သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်က မအေးမိကို လှမ်းပြော
လိုက်တယ်။

“... အမလေး... အိမ်ပေါ်တောင် မရောက်
သေးဘူး၊ ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ... ဟွန်း... သူများ
တွေ မျက်နှာလိမ်းတဲ့ နံ့သာဖြူနဲ့များ ခြေထောက်ဆေး

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ချင်ရသေး၊ အံ့ပါ့ . . . ”

မအေးမိတစ်ယောက်တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း နံ့သာဖြူရည် ယူပေးလိုက်တယ်။

ဆရာပိန်ဟာ မအေးမိသွေးထားတဲ့ နံ့သာဖြူရည် နဲ့ ခြေလက်ဆေးကြောပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွားတယ်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တဲ့အခါ တပည့်တစ်ဦးက ဆရာပိန်ထိုင်ဖို့အတွက် အသင့်ယူလာတဲ့ ကတ္တီပါအနီစကြီးကို သင်ဖြူးဖျာပေါ် ထပ်ခင်းပေးပြန်တယ်။

ဆရာပိန်ဟာ အိမ်ဦးခန်းမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေချိန် မှာတော့ သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ အထင်ကြီးစိတ် အပြည့်နဲ့ ဆရာပိန်ရှေ့ ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့အိမ် မသန့်ဘူး၊ တစ်အိမ်လုံး တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ ဆေးပစ်ရမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မအေးမိက ဝင်ပြီး . . .

“သန့်ပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ကျုပ်တို့က မိုးလင်းတာနဲ့ ကြမ်းကို ပြောင်အောင်တိုက်ပြီးပြီ၊ ကြည့်ပါလားဆရာ၊ ဖုန်တစ်စက်တွေ့လို့လား”

လို့ ခနဲတဲ့တဲ့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဆရာပိန်ဟာ မျက်နှာကြီးနီမြန်းသွားပြီး . . .

“ခြေနှစ်ချောင်း ထွက်ကိန်းရှိတယ်. . .”

လို့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။

“. . . ဟုတ်တယ်. . ဆရာကြီး မအေးစိန်ပျောက်
နေတော့ ခြေနှစ်ချောင်းထွက်တာပေါ့”

သူကြီးရဲ့ စကားကို ဆရာဝိန်က ခေါင်းရမ်းပြ
လိုက်ပြီး. . .

“. . . အေးစိန်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်
ထပ် ထွက်အုံးမှာ. . .”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ မိန်းမအတွက်
စိုးရိမ်သွားပြီး. . .

“. . . ကျုပ် မိန်းမက သူ့သမီးစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ
လဲနေတာပါ။ ကယ်ပါအုံး ဆရာရယ်၊ ကျုပ်တို့ ဘာ
ဆက်လုပ်ရမလဲ”

လို့ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ မေးလိုက်မိတယ်။

သူကြီးရဲ့ အားကိုးတကြီးအမေးကြောင့် ဆရာဝိန်
တစ်ယောက် အချို့ရာ သကာတွေ့သွားပြီး. . .

“ဒီအတွက် ကျုပ်. . . အကောင်းဆုံး ဓာတ်ရိုက်
ပေးခဲ့မယ်၊ အဲ. . . ဉာဏ်ပူဇော်ခကတော့ ရွှေတစ်
ကျပ်သားတင်မှ ရမှာနော်. . . ၊ တယ်နိုင်ရဲ့လား”

www.burmeseclassic.com

ခေါ်ခါပစ်တဲ့ည

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးဟာ မခံချင်ဖြစ်သွား

ပြီး. . . .

“ရွှေ တစ်ကျပ်သားလောက်တော့ ဖိုးသာအောင် တို့က မမှုသေးဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမအသက်ကိုသာ ကယ် တင်ပေးပါ၊ ပေး မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဖခင်ရဲ့ ကတိစကားကြောင့် မအေးမိတစ်ယောက်

ရင်ဘုတ်ဖိလိုက်ရင်း. . .

“အဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရွှေ တစ်ကျပ် သားဆိုတာ မနည်းဘူးနော်၊ ကြည့်လုပ်အုံး. . .”

လို့ လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ဆရာပိန်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်က မအေးမိပြော

တဲ့စကားကို ကြားသွားပြီး. . .

“လူ့အသက်က ရွှေနဲ့မလဲနိုင်ဘူးနော်၊ အစိမ်းသရဲ က ခင်ဗျားအမေရဲ့ အသက်ကို နှုတ်သွားမှ ဒုက္ခ ရောက်မယ်”

လို့ ခြိမ်းခြောက်သလို ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီး ဖိုးသာအောင်ဟာ မျက်နှာပျက်သွားရင်း. . .

“ကျုပ်. . . ရွှေတစ်ကျပ်သား ကင်မယ်၊ ကျုပ်

မိန်းမ အသက်ကိုသာ ကယ်တင်ပေးပါ”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

ဒီအခါမှာဆရာပိန်ဟာ အိတ်အတွင်းက အဆောင်
ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ရင်း...

“... ဒါ အင်းတစ်မျိုးပဲ၊ ဒါကို လှေကား အတက်
အဆင်းမှာ မြှုပ်ထားလိုက်”

လို့ ပြောပြီး သူကြီးလက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

သူကြီးလည်း အင်းချပ်လေး လက်မှာကိုင်ရင်း
ဆရာပိန်ထံ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပေး
အပ်လိုက်တော့တယ်။

သူကြီးကတော်
အခမ်းသရ်ပူးတာ
တကယ်ပဲလား

အပိုင်း (၇)

မ

ဒေါ်

ပု

..... တစ်ယောက် ပြောင်သလင်းခါနေတဲ့

ထမင်းဟင်းအိုးကိုကြည့်ပြီး ...

“အမလေး... အဖေရေ... လုပ်ပါအုံးဟော့”

လို့ အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

မအေးမိအော်သံကြောင့် သူကြီးမိုးသာအောင်ဟာ

ထိတ်လန့်သွားပြီး မီးဖိုထဲ ပြေးဝင်ခဲ့တယ်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဖခင်ရဲ့ အမေးကြောင့် မအေးမိဟာ မျက်လုံးအပြူး
သားနဲ့...

“ကျုပ်... ကျုပ်... မနက်စာ ချက်ပြုတ်ထား
တာတွေ မရှိတော့ဘူး...”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ

“ဟာ” ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“ဟေ... မရှိဘူး... ဟုတ်လား... ခွေးများ
တက်ဆွဲသလားဟဲ့”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

“အို... အဖေကလည်း အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်လို
လုပ် ခွေးတက်ဆွဲမလဲ...”

မအေးမိရဲ့ စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ

“အဲဒါ ငါစားလိုက်တာ၊ ဗိုက်ဆာလို့ အကုန်စား
ပစ်လိုက်တယ်”

သူ့ကြီးကတော်ကြီးရဲ့ လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ စကား
ကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွား
ကြတယ်။

ခေါ်ခာပစ်တဲ့ည

“... အဖေ... အမေ့ကြည့်ရတာ အပမ္ဘီနေလား မသိဘူး၊ အိပ်ရာထဲလဲတော့မှ ထမင်းတွေ ပိုစားနေတယ်၊ အဖေ ကြည့်လုပ်အုံးနော်”

မအေးမိရဲ့စကားကြောင့် သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ စဉ်းစားရကျပ်သွားပြီး... . . .

“နုလန်ထစ လူမမာဆိုတော့ ခံတွင်းလိုက်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ညည်း အစိုးရိမ်လွန်နေတာပါ အေးမိရယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မအေးမိက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်နဲ့... . . .

“အရင်က အမေဟာ ဘယ်တော့မှ အနင်းအနှိပ် ခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုဆို သမီးအားတာနဲ့ နှိပ်ခိုင်းတော့တာပဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော အမေ့ကို ဖုတ်များဝင်နေလားမသိဘူး၊ ကျုပ် ကြားဖူးတာတော့ ဖုတ်ဝင်ရင် ထမင်းတအားစားပြီး လူ့ အသားကို ထိနေရမှ နေနိုင်တာတဲ့”

လို့ ထင်ကြေးပေးလိုက်တယ်။ -

သမီးဖြစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် သူ့ကြီးဖိုးသာအောင် တစ်ယောက် မျက်ခုံးကြီးတွေ မြင့်တက်သွားပြီး... . .

မာရ်

“ဟင်... အေးမိ ကိုယ့်အမေကိုယ် ဒီလိုပြောရ သလား၊ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ မနေ့ကပဲ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် ဆရာပိန်ကို အစီအရင် တွေ လုပ်ခိုင်းထားတာ၊ နင် စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါ... ”

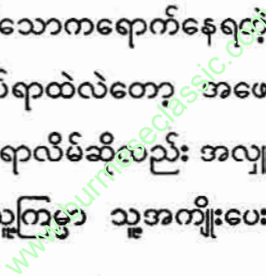
လို့ ငြင်းဆန်လိုက်တဲ့အခါ မအေးမိက နှုတ်ခမ်း ကို မဲ့လိုက်ပြီး...

“... အဖေကသာ ဆရာပိန်ကို သိပ်အထင်ကြီး နေတာ၊ ကျုပ်တော့ ဒင်းကို ဆရာလိမ်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ အဖေ သူ့ကို အရမ်းယုံကြည်နေမှန်းသိလို့ ကျုပ် မနေ့ က ဘာမှမပြောတာ၊ တကယ်ဆို ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ပက်ခနဲမပေးသင့်ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှ အရိုးခံကြီးဖြစ်တဲ့ သူကြီးဖိုးသာအောင်က သက်ပြင်းချမိရင်း...

“အဖေလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ မအေးစိန် ပျောက်သွားလို့စိတ်သောကရောက်နေရတဲ့ အထဲ ညည်းအမေကပါ အိပ်ရာထဲလဲတော့ အဖေ လည်း ပူထူနေတာအမှန်ပဲ၊ ဆရာလိမ်ဆိုလည်း အလှူ လုပ်တယ်လို့ ဓ့တ်လိုက်ပါ၊ သူ့ကြံမှာ သူ့အကျိုးပေး

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

မှာပါ။ အခု ညည်း အမေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မအေးမိက

“အခုတော့ ဘာမှမလုပ်နဲ့အုံး အဖေ၊ ကျုပ် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်အုံးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်တစ်ယောက် ရင်မောစွာနဲ့ပဲ မအေးမိအနားက ထွက်ခဲ့မိတယ်။

“... ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်လို ကြမ္မာဆိုးများ ငါ့အိမ်ကို မွေနေပါလိမ့်”

အပိုင်း (၈)

ပရောဂဆရာ

လေးရက်မြောက်နေ့

သူ
ကြီး
က
ပေါ်

... အိပ်ရာထဲလဲတဲ့သတင်းက နဂါးစုတစ်ရွာလုံး

ပျံ့နှံ့နေတယ်။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ဟာ မိန်းမဖြစ်သူအကြောင်း

ကို ဖိုးဖိထားပေမယ့် ရွာသားတွေနားထဲ သတင်းက ပေါက်

ကြားသွားတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ကြီးအိမ်မှာ သတင်းမေးသူတွေ စုပြုံ
နေတယ်။

အကြော်သည် ဒေါ်ကုလားမက သူ့ကြီးကတော်
ကြီးနား ထိုင်နေရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူ့ကြီးကတော်ရယ်၊ အေးစိန်
ပျောက်သွားတာနဲ့ အိပ်ရာထဲလဲတော့တာပဲ၊ ပျောက်
သောသူ ရှာရင်တွေ့တဲ့၊ သူ့ကြီးတို့ ဆရာချက်ကြီး
တို့လည်း နေရာအနှံ့ လူလွတ်ရှာနေကြတာပဲ၊ တရား
နဲ့ဖြေပါ သူ့ကြီးကတော်ရယ်၊ သူ့ကြီးကတော် စားချင်
တာရှိရင် ပြောလေ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့ပေးမယ်”

လို့ ကရားရေလွတ် ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီး
ကတော်ကြီးဟာ လေသံတီးတိုးနဲ့...

“အိမ်က အေးမိတို့များ မအေ အိပ်ရာထဲလဲနေယုံနဲ့
ညူစုချင်နေပြီ၊ ရှင်တို့လောက်သာ ကျုပ်သမီးတွေ သိတတ်
ရင် သေပျော်ပါပြီတော်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ စပ်စုတတ်တဲ့ ဒေါ်ကုလားမက သူ့ကြီး
ကတော်ကြီးကို နှိပ်နယ်ပေးရင်း...

“ဟင်... မအေးမိက မအေလဲနေတာတောင်

ခေါ်ခေါ်ပစ်တဲ့ည

လုပ်မပေးဘူးလား...”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးကတော်ကြီးက လက်
ကိုခါပြရင်း...

“မပြောချင်ပါဘူးအေး၊ မအေက ဟိုဟာလေးစား
ချင်ပါတယ်ဆိုလဲ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတာ
တော့၊ သမီးဆိုတာ မီးတွေပါအေး၊ ဘာမှကို အားမ
ကိုးရဘူး”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

သူ့ကြီးကတော်ရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်ကုလားမ
ဟာ မျက်နှာလုပ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့...

“သူ့ကြီးကတော် ဘာစားချင်လဲ၊ ကျုပ်ကိုပြော...၊
ဘယ့်နှယ်... တစ်ခါတစ်လေ နေမကောင်းတာပဲ
တော်၊ မအေးမိတို့များ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့!”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးကတော်က

“... ကျုပ် အမဲသားနဲ့ ပဲ ရောချက်တာ စားချင်
လိုက်တာ...”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

ဒေါ်ကုလားမလည်း သူ့ကြီးကတော် စားချင်တာ
ကို အခုချက်ပေးမယ်လို့ ကတိခံပြီး ပြန်သွားတယ်။

မအိ၍

ခဏကြာတော့ ဒေါ်ကုလားမတစ်ယောက် အမဲ
ဟင်းချက်လှေကြီးကိုင်ပြီး ရောက်လာပြန်တယ်။

မအေးမိတစ်ယောက် လှေကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်
လာတဲ့ ဒေါ်ကုလားမကို တွေ့တဲ့အခါ. . .

“ဒေါ်ကြီး ဘာတွေတုန်း. . . ”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

“သူ့ကြီးကတော် စားချင်တယ်ဆိုလို့ အမဲဟင်းချက်
လာပို့တာ”

ဒေါ်ကုလားမစကားကြောင့် မအေးမိဟာ တအံ့
တဩဖြစ်သွားပြီး.

“ဘာ. . . အမေက အမဲဟင်းချက် စားချင်တယ်၊
ဟုတ်လား”

လို့ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိတယ်။

မအေးမိအော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် ဒေါ်ကုလားမ
တစ်ယောက် လန့်ဖျပ်သွားပြီး. . .

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ဘာလို့ ဒီလောက်အော်ရတာလဲ၊
ရှေ့. . . ရှေ့. . . လှေယူထား၊ ငါပြန်မယ်”

လို့ ပြောဆိုရင်း လှေကို လှမ်းပေးပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့
တယ်။

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

“အမေ . . . အမဲဟင်းချက် စားမလို့ဆို၊ ဒေါ်ကုလားမ လာပို့သွားတယ်”

မအေးမိရဲ့ အသံကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ သူကြီးကတော်က. . . .

“အမေ စားချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ကုလားမက သွေးအားကောင်းအောင် စားခိုင်းလို့ပါ”

လို့ လေသံတီးတိုး ပြောလိုက်တဲ့အခါ မအေးမိက

“ . . . အမေနော် . . . ကျုပ်တို့ တစ်အိမ်လုံး ခြေလေးချောင်းသားရှောင်တာ သိရဲ့နဲ့ . . . နောက် မစားပါနဲ့”

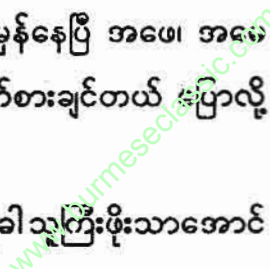
လို့ မကျေမချမ်း ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူကြီးဖိုးသာအောင် ရောက်ရှိလာတယ်။

မအေးမိက ဖခင်ကို လက်တို့ခေါ်ပြီး နောက်ဖေးဘက် ရောက်တော့မှ . . .

“ . . . ကျုပ်တို့ တွေးတာ မှန်နေပြီ အဖေ၊ အမေ ဒေါ်ကုလားမကို အမဲဟင်းချက်စားချင်တယ် ပြောလို့ အခုပဲ လာပို့သွားတယ်”

လို့ တီးတိုး ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင်

ဟာ ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားပြီ... .

“... ဒီအတိုင်းဆို... . ညည်းပြောတဲ့အတိုင်း
ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်၊ တို့ တစ်အိမ်လုံး အမဲသားမှ
မစားကြတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... .”

လို့ ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ မအေးမိက... .

“တောင်ပိုင်းမှာ ပယောဂဆရာ ရှိတယ်လို့ ကျုပ်
ကြားတယ်၊ အဲဒီဆရာကို သွားခေါ်မယ် အဖေ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်က

“ရွှေတစ်ကျပ်သား တင်နေရအုံးမယ်နော်၊ ငါတော့
ဆရာဆို လန့်နေပြီ... .”

လို့ ပြောလိုက်ရှာတယ်။

“... အို... . အဖေကလည်း၊ ကျုပ်က သေချာ
စုံစမ်းပြီးမှ ခေါ်လာမှာပါ၊ အဖေသာ အိမ်မှာ အမေ့ကို
ခဏကြည့်ထား”

ပြန်ဆိုပြီး ရွှေတောင်ပိုင်းကို ထွက်ခဲ့တယ်။

တောင်ပိုင်း ရောက်တော့ ဆရာကြီးကို အကျိုး

အကြောင်းရှင်းပြပြီး ချက်ချင်းခေါ်ခဲ့တယ်။

နဂါးစုရွာထဲ အဝင်မှာတော့ ရွာသားတွေဟာ

ခေါ်ခါပစ်တဲ့ည

ပရောဂဆရာနဲ့ သူကြီးသမီးကိုကြည့်ပြီး အချင်းချင်း တီးတိုး
ဝေဖန်ကြကုန်တယ်။

“...သူကြီးသမီး ပရောဂဆရာ ပင့်လာတယ်
ဟေ့...။ သူကြီးကတော် တစ္ဆေပူးနေပြီထင်တယ်”

ဆိုတဲ့စကားက တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားတော့တယ်။

သူကြီးအိမ် ရောက်တော့ ပယောဂဆရာကြီးက
ဘုရားစင်ရှေ့ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း...

“လူနာကို ငါ့ရှေ့ခေါ်ခဲ့စမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင်က
မိန်းမဖြစ်သူနား ကပ်သွားပြီး...

“...မိန်းမရေ... နင့်ရောဂါက ဒီအတိုင်းနေလို့
မရဘူး၊ ဆေးကုရလိမ့်မယ်၊ အပြင်မှာ ဆရာရောက်နေ
တယ်၊ ခဏ အပြင်ထွက်လိုက်နော်...”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးကတော်က မျက်နှာကြီးတင်းမာ
သွားပြီး...

“ဘာလို့ကုရမှာလဲ၊ ကျုပ်မှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး၊
မထွက်ဘူး... မထွက်ဘူး...”

လို့ ငြင်းဆန်လိုက်တယ်။

သူကြီးဟာ မိန်းမဖြစ်သူကို အမျိုးမျိုး ချော့မော့
ခေါ်ပေမယ့် မရဘူး။\

ဒါကြောင့် အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး. . .

“အပြင်မထွက်ဘူး လုပ်နေတယ် ဆရာ၊ ကျုပ်
ဘယ်လိုပြောပြော မရဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဆရာကြီးက အသင့်ယူ
လာတဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး. . .

“အပြင်မထွက်တော့လည်း ကျုပ်တို့ ဝင်သွားရုံပဲ
ရှိတာပေါ့၊ ကဲ. . . ခင်ဗျားတို့လိုက်ခဲ့”

လို့ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ လက်က
ကြိမ်လုံးကိုကြည့်ပြီး

“ဒီ. . . ကြိမ်လုံးက ကျုပ်မိန်းမကို ရိုက်ဖို့လား”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ. . .

“. . . ခင်ဗျားမိန်းမမှာ စွဲကပ်နေတဲ့ မကောင်းဆိုး
ဝါးကို ကျုပ်က ဟောဒီဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ နှင်ရမှာဗျာ
ခင်ဗျားမိန်းမကို ရိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

ပယောဂဆရာရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဖိုးသာ
အောင်တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး. . .

“...ဆရာ... ကျုပ်မိန်းမ နာအောင်တော့ မရိုက်ပါနဲ့နော်၊ ကျုပ် မကြည့်ရက်ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ပယောဂဆရာက...

“...ခင်ဗျားမိန်းမရောဂါ ပျောက်ချင်တယ် မှတ်လား၊ ဘေးမှာ ထိုင်ကြည့်နေ၊ ဘာမှ ဝင်မပြောပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေကို အာရုံပြုပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာ၊ အာရုံပျက်တယ်...”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပယောဂဆရာရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးဖိုးသာ အောင်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

ပယောဂဆရာကို မြင်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်ဟာ စောင်ကိုတင်းနေအောင် ဆွဲချလိုက်ရင်း...

“ထွက်သွား... ထွက်သွား... မတွေ့ချင်ဘူး၊ အခု ထွက်သွား”

လို့ မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်တယ်။

“အောင်မယ်... ထစမ်း၊ ငါ့မျက်နှာကို ခုချက်ချင်း ထကြည့်စမ်း၊ ကောင်းကောင်း ပြောနေတယ်နော်၊ ခုချက်ချင်းထ... မဟုတ်လို့ကတော့ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ တွေ့သွားမယ်၊ ထစမ်း”

လို့ ငေါက်လိုက်ပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ ကြမ်းကို “ဖျန်း” ခနဲ ရိုက်လိုက်တယ်။

ကြိမ်လုံးဆိုတဲ့ အသံကြောင့် သူကြီးကတော်ဟာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး သူကြီးကို အားကိုးတကြီး လှမ်းအကြည့်

“... ကဲ ပြောစမ်း၊ နင် ဘယ်သူလဲ...၊ ဘာ ကြောင့် ဒီအိမ်ကို နှောက်ယှက်ရတာလဲ...”

ပယောဂဆရာကြီးက ပါးစပ်ကလည်းပြော... လက်ကလည်း ကြိမ်လုံးနဲ့ သူကြီးကတော်ရဲ့ တင်ပါးကို ဖျန်းခနဲ ရိုက်လိုက်တယ်။

“... အမလေး... သေပါပြီတော့၊ ကိုရင်... ကျုပ်ကို နှိပ်စက်နေတာ ရှင် ကြည့်နေရသလား၊ လုပ် ပါအုံးတော့”

သူကြီးကတော်ဟာ ငိုကြီးချက်မနဲ့ လှမ်းပြောလိုက် တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ . .

“နင့်ရောဂါ ပျောက်ဖို့ပါ မိဝိုင်းရယ်၊ ငါ့ကို စိတ်မ ခုပါနဲ့. . .”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ပယောဂဆရာကြီးဟာ သူကြီးကတော်ရဲ့ မျက်နှာ ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး. . .

“ . . . ကောင်းကောင်းမေးနေတယ်၊ ဖြေစမ်း . . .
နင်ဘယ်သူလဲ . . . ”

လို့ ထပ်မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“ဘယ်သူ ကမလဲ၊ မိဝိုင်းတဲ့ တစ်ဝိုင်းထဲရှိတယ်၊
ဖိုးသာအောင်မိန်းမ မိဝိုင်း”

သူကြီးကတော်ရဲ့ အဖြေကြောင့် ဆရာကြီးဟာ
ဒေါသထွက်သွားပြီး . . .

“ . . . နင်ကပ်နေတဲ့ လိပ်ပြာရှင်ကို မေးတာမဟုတ်
ဘူး၊ နင့်ကို မေးနေတာ၊ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ရဲ့ ”

လို့ ပြောပြီး တရွမ်းရွမ်း ရိုက်နှက်ပြန်တယ်။

သူကြီးကတော်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ စကားကြောင့်
မျက်လုံးပြူးသွားမိတယ်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေတာ သေချာ
ပြီဆိုတာ ရိပ်စားမိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိမ်လုံးနဲ့အရိုက်ခံ
လိုက်ရတဲ့အတွက် . . .

သူကြီးကတော်ဟာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ ကြားမတတ်
အော်ဟစ်ငိုယိုနေတယ်။

သူကြီးကတော်ဟာ ပယောဂဆရာရဲ့ ရိုက်ချက်ကို
သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာတော့ . . .

“ . . . ကျုပ် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူးနော်၊ ကျုပ်

မအိ၍

ကို အသားလွတ်ရိုက်တဲ့လူ... မိဝိုင်းတဲ့ တစ်ဝိုင်း
တည်း ရှိတယ်... ကဲဟယ်... ”

လို့ ပြောပြောဆိုဆို ကြိမ်လုံးကိုဆွဲလှပြီး ဆရာကြီး
ရဲ့ကျောကို “ဖျန်းခနဲ” ရိုက်ချလိုက်တယ်။

ဆရာကြီးဟာ ကြိမ်လုံးနဲ့ အရိုက်ခံရတဲ့အတွက်
အခြေအနေမဟန်မှန်း ရိပ်စားမိသွားပြီး...

“... ဟာ... ကျုပ်ကို ပြန်ဆော်တယ်ဟ၊ မရ
ဘူး... မကောင်းဆိုးဝါးက ဝါရင့်နေပြီဗျ၊ ကျုပ်
ပြန်မယ်... ပြန်မယ်”

လို့ ရေရွတ်ပြီး ဖနောင့်နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်း
ကျအောင် ပြေးတော့တယ်။

ရွာသားတွေဟာ သူကြီးအိမ်က အူလျားဖားလျား
ပြေးထွက်လာတဲ့ ပယောဂဆရာကို ကြည့်ပြီး နားမလည်
နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။

ပယောဂဆရာ ထွက်သွားချိန်မှာတော့ သူကြီး
ကတော်ဟာ အိပ်ရာထဲ “ဘုန်းခနဲ” လှဲချလိုက်ပြီး...

“ကာလနာ ဆရာကြီး... လူကို အသားလွတ်
ရိုက်သွားတယ်၊ နာလိုက်တာ... အေးမိ ဒါ့ ညည်း
လက်ချက်မဟုတ်လား၊ အံ့ပါရဲ့အေး၊ မအေးကို လူစင်

ခေါ်ခါပစ်တုံည

စစ်ကံနေ ဖုတ်သရဲဖြစ်အောင်ပြောတာ ညည်း တစ်
ယောက်ပဲရှိတယ်။ ညည်းတော့ နားရင်းအုပ် ခံရ
တော့မယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်နဲ့မအေးမိဟာ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါရမ်းမိလိုက်ကြတယ်။

“သူကြီးကတော်
တကယ်ပဲ
အမှောင့်ဝင်နေသလား”

အပိုင်း (၉)

လပြည့်ညတစ်ည

“ဒေါင်

မယ်

ဧေး.....

... ကယ်ကြပါအုံးဗျ... ”

ဆိုတဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံကြောင့် နဂါးစု
တစ်ရွာလုံး လန့်ဖျန်သွားတယ်။

ရွာသားတွေ အသီးသီး ထွက်ကြည့်ချိန်မှာတော့
အသည်းအသန် ပြေးလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်

ရတယ်။

“ဟေ့လူ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရွာသားတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးသံ
ကြောင့် ပြေးနေတဲ့လူဟာ ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ် . . . ကျုပ်ကို တစ္ဆေခြောက်လို့ဗျ”

လို့ အလောတကြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မီးအိမ်ကိုင်လာတဲ့ ရွာသားတစ်
ယောက် ရောက်လာပြီး . . .

“ . . . ဘယ်သူများလဲလို့ လူပျိုကြီးပါလား၊ အချိန်
မတော်ကြီး ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါမှ လူပျိုကြီးဆိုသူက ခွေး
ဒီးဒီးကျနေတဲ့ မျက်နှာကို ပုဆိုးစနဲ့ သုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ကျုပ် တစ္ဆေ ခြောက်ခံရတယ်”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“ဟာ . . . မဖြစ်နိုင်တာဗျာ . . . ကျုပ်တို့ရွာမှာ
ဒါတွေ မရှိပါဘူး”

“ . . . ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား သောက်ထားလား”

ဆိုတဲ့ ရွာသားတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်သံ
တွေ ညံစီသွားတယ်။

ခေါ်ခါပစ်တဲ့ည

လူပျိုကြီးက အနီးမှာရှိတဲ့ ရေအိုးစင်မှ ရေကို ခပ်
သောက်လိုက်ရင်း...

“... တကယ်ပါဗျာ၊ ကျုပ် မမူးပါဘူး၊ ကျုပ်...
ကျုပ်... အိပ်နေတုန်း၊ ခေါင်မိုးပေါ်က တဒုန်းဒုန်း
အသံတွေ ကြားရတယ်၊ ကျုပ်လည်း အစတော့ အုန်း
လက်ရိုက်တာထင်ပြီး ဆက်အိပ်နေလိုက်တာ၊ အသံက
ပို ကျယ်လာတယ်ဗျာ...၊ ဘယ်လိုမှ ဆက်အိပ်လို့
မရတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း စိတ်တိုပြီး အပြင်ထွက်
ကြည့်လိုက်တယ်၊ ဘာတွေ့တယ်မှတ်လဲ...၊ အိမ်
အမိုးပေါ်မှာ လူမည်းကြီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်
နေတယ်ဗျ”

... လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတွေဟာ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိပြီး

“ခင်ဗျား... နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ လူပျိုကြီးက

“မနောက်ပါဘူးဗျာ...၊ ကျုပ်... တကယ်ပဲတွေ့
လိုက်တာပါ”

လို့ ပြန်ပြောတယ်။

မာ်စွာ

လူပျိုကြီးရဲ့ စကားကြောင့် အသက်ကြီးပိုင်း လူ
တစ်ယောက်က ဝင်ပြီး. . .

“နေ့လည်က ခင်ဗျား ဘာလုပ်မိသေးလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ လူပျိုကြီးက ခေါင်းကုပ်
စဉ်းစားလိုက်ပြီး. . .

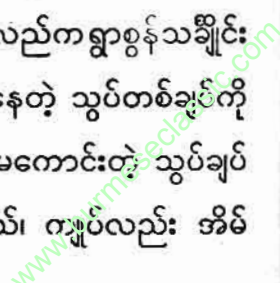
“... ဘာမှ မလုပ်မိဘူး၊ တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့
နာမည်ကြီးနေတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးနားလည်းမသွားမိပါ
ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတွေဟာ စဉ်းစား
ရ ကျပ်သွားပြီး. . .

“ကျုပ်တို့ ရွာလယ်ပိုင်းက သန့်ပါတယ်ဗျ၊ အားလုံး
ဘုရားတရားနဲ့ နေကြလို့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ယောင်
လို့ တောင်မကပ်နိုင်ပါဘူး”

လို့ မယုံကြည်ဟန်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“... ဟာ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့
ကျုပ်ကို အပြစ်မပြောနဲ့နော်၊ နေ့လည်က ရွာစွန်သီချင်း
ရောက်တော့ ဇရပ်က ပြုတ်ကျနေတဲ့ သွပ်တစ်ချပ်ကို
တွေ့တာနဲ့ ကျုပ် အိမ်အမိုးက မကောင်းတဲ့ သွပ်ချပ်
နေရာမှာ အစားထိုးဖို့ယူခဲ့မိတယ်၊ ကျုပ်လည်း အိမ်

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ရောက်တာနဲ့ ခေါင်ပေါ်တက်ပြီး သွပ်ချပ် လဲခဲ့သေး
တယ်ဗျ”

လူပျိုကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ရွာသားအားလုံး “ဟာ
ခနဲ” ဖြစ်သွားကြပြီး. . .

“ခင်ဗျား ဗျာ . . . သွပ်တစ်ချပ်က ဘယ်လောက်
မှ မတန်ဘဲနဲ့၊ အသစ်လဲလိုက်ပါလား၊ ဘယ့်နှယ်. . .
သင်္ချိုင်းဇရပ်က သွပ်ကိုမှ လဲရတာလဲ. . . ၊ ခင်ဗျားလုပ်
တာနဲ့ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

လို့ လူပျိုကြီးကို ဝိုင်းပြီး ပြစ်တင်ကြတယ်။

ရွာသားတွေရဲ့ အပြောအဆိုခံရတဲ့ လူပျိုကြီးဟာ
မျက်နှာမသာမယာနဲ့. . .

“. . . ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို အပြစ်မပြော
နဲ့လို့ ကြိုပြောခဲ့တာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်အမှားပါ၊
ကျုပ် အကျင့်ကိုက ပစ္စည်းတစ်ခုမြင်ရင် ငါ့အိမ်မှာ
များ အသုံးတည့်မလား ဆိုပြီး တွေးတတ်နေမိတာ
ကျုပ် အပြစ်ပါ”

လို့ ပြောဆိုလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတစ်ယောက်က

“တစ္ဆေ. . . သရဲ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ အယုံအကြည်
မရှိပေမယ့် သင်္ချိုင်းဇရပ်က သွပ်ကိုတော့ အိမ်ယူမိုးတာ

မာ်စွာ

မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား သွပ်လဲပြီးမှ မမြင်အပ်
 တာတွေ မြင်ရတာဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်မှုလည်း ဖြစ်
 ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွာသားတွေ စိတ်သန့်
 သွားအောင် ခင်ဗျားယူလာတဲ့ဟာကြီးကို သူ့နေရာသူ
 ပြန်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ရွာထဲမှာလည်း ကလေးသူငယ်
 တွေ ပေါ်ပါဘိနဲ့၊ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး
 ဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ နောက်တစ်ယောက်က

ဝင်ပြီး

“... ဟုတ်တယ် ... ပြန်ထားတာ ကောင်း
 တယ်၊ ဒီတိုင်း သွားထားလို့တော့ မရဘူးဗျာ၊ မနက်
 ကျရင် သူကြီးကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တောထုတ်
 ရမယ်”

လို့ ပြောပြန်တယ်။

သင်္ချိုင်းဇရပ်ကသွပ်ကို ယူလာမိတဲ့ လူပျိုကြီးတစ်
 ယောက် ရွာသားတွေအလယ်မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်ရှာတော့ဘူး။
 မိုးမြန်မြန်လင်းပါတော့လို့သာ သူ ဆုတောင်းနေမိတယ်။

အပိုင်း (၁၀)

တောထုတ်ပြီ

**နောက်
တစ်
နေ့.**

... နွားရိုင်းသွင်းချိန်မှာတော့ သူကြီး အမိန့်နဲ့
တောထုတ်ကြတယ်။

နဂါးစုတစ်ရွာလုံး သံပုံးရိုက်သံတွေ ညံစီနေတယ်။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ဟာ သံပုံးရိုက်သံတွေ ကြား

နေရချိန်မှာတော့...

မာ်စု

“... ငါ့မလဲ ... ဘယ်လိုဂြိုဟ်ဆိုး ဝင်နေပါလိမ့်၊ မအေးစိန်က ပျောက်နေတယ်၊ မိန်းမကလည်း အမှောင့်ဝင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ရွာထဲကျတော့လည်း တစ္ဆေခြောက်လို့ တောထုတ်ရပြန်တယ်။ ကံမကောင်းလို့ ဆရာပင့်မိပါတယ်၊ တွေ့တဲ့ ဆရာတွေကလည်း ကပေါက်တိကပေါက်ချာတွေ ချည်းပဲ၊ ကြာရင် ငါ အသက်တိုမယ်”

လို့ တွေးမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သမီးဖြစ်သူ မအေးမိဟာ သူကြီးဖိုးသာအောင်အနားကို အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာပြီး

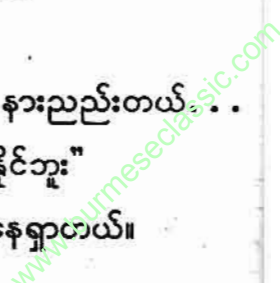
“... အဖေ အမေဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်ပါအုံး...”

လို့ ပြောလာတယ်။ သူကြီးတစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွားပြီး အိမ်ထဲကို ဝုန်းခနဲ ပြေးဝင်သွားမိတယ်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ သူကြီးကတော်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလှိမ့်နေရင်း...

“... နားညည်းတယ်... နားညည်းတယ်... ဘာသံတွေလဲ... ငါ့ နားမခံနိုင်ဘူး”

လို့ ဗလုံးဗထွေး အော်ဟစ်နေရှာတယ်။

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

“... မိဝိုင်း... မိန်းမ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီ အသံက ရွာထဲမှာ တောထုတ်နေတာလေ”

သူ့ကြီး ဖိုးသာအောင်ရဲ့ စကားကြောင့် မိန်းမဖြစ် သူဟာ လူးလှိမ့်အော်ဟစ်ရင်းက... .

“... ကျုပ်မကြားချင်ဘူး၊ ရပ်ခိုင်းစမ်း... . အခု ချက်ချင်း ရပ်ခိုင်းစမ်း... .”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်နဲ့ မအေးမိတို့ ထိတ်လန့်သွားပြီး... .

“မိဝိုင်း... . နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင်က... . တောထုတ်သံ မကြားနိုင်ရအောင် မကောင်းဆိုးဝါးပူး နေ လို့လား”

သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်ရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက် တဲ့စကားကြောင့် သူ့ကြီးကတော်ဟာ လူးလှိမ့်နေရာမှ ရပ်သွား ပြီး... .

“အို... . ကိုရင်ကလည်း... . ကျုပ်က ဘာလို့ မကောင်းဆိုးဝါး ပူးရမှာလဲ... .၊ အသံတွေ ကြားရ တာ နားညည်းလွန်းလို့ပါတော့... .”

လို့ လေသံတီးတိုး ပြောလိုက်တဲ့အခါ.. .

“... . ရွာထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို နင်ဘာမှမသိ

ဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ငါ့ကို စိတ်ရှုပ်အောင်မလုပ်နဲ့”

သူကြီး ဖိုးသာအောင်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ မိန်းမဖြစ်သူကို အော်ငေါက်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရွာထဲ ထွက်ခဲ့တယ်။

“အေးမိရေ . . . အေးမိ”

အိမ်ရှေ့က အသံကြောင့် မအေးမိတစ်ယောက် ထွက်ကြည့်တော့ ရွာရှေ့ပိုင်းကဒေါ်ဂျမ်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ . . . ဒေါ်ဂျမ်း . . . လာလေ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

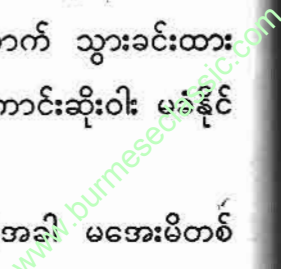
အေးမိရဲ့အမေးကြောင့် ဒေါ်ဂျမ်းက လက်ပြပြီး အောက်ဆင်းခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ . . . ဘာလဲ ဒေါ်ဂျမ်းရဲ့ . . . အိမ်ပေါ်ကို တက် လေ . . . ”

အေးမိရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်ဂျမ်းက လက်မှာကိုင် လာတဲ့အရွက်တွေကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း . . .

“သူကြီးကတော် အမှောင့်ဝင်နေလို့ဆို . . . ၊ ဒါ သြဇာရွက်တွေ၊ သူ့ အိပ်ရာအောက် သွားခင်းထား လိုက်၊ သြဇာရွက်နဲ့တွေ့ရင် မကောင်းဆိုးဝါး မခံနိုင် ဘူးအော့ . . . ”

လို့ လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မအေးမိတစ်

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ယောက် မျက်နှာပျက်သွားပြီး. . .

“ကျုပ် အမေကို မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်တယ်လို့ ဘယ်သူပြောတုန်း၊ အေးစိန်စိတ်ကြောင့် အမေဟာ အိပ်ရာထဲလဲနေတာပါ ဒေါ်ဂျမ်းရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်ဂျမ်းက စကားကို အရှိုန်သတ်သွားရင်း

“ကဲပါ အေးမိရယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့၊ ညည်းအမေလည်း နေကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အရပ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲအေး. . . ၊ တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ချင်ကြတာ၊ ငါ သွားမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . . ဩဇာရွက်လေး ခင်းပေး လိုက်တော့ အရံအတားဖြစ်တာပေါ့အေး. . . ”

လို့ ပြောဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။

မအေးမိတစ်ယောက် ဩဇာရွက်တွေကို ကိုင်ရင်း ငူငူကြီး ရပ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒေါသကိုမြှိုသိပ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့တယ်။

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့အခန်းထဲ လှမ်းကြည့်မိတဲ့အခါ အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် မအေးမိဟာ အခန်းထဲကို ခြေသံမကြား

အောင် ဝင်သွားပြီး အိပ်ရာအောက်ကို သြဇာရွက်တွေ ထိုး ထည့်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မိခင်ဖြစ်သူဟာ ကျောပေးထားရာ ကနေ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလုပ်တာလဲ”

လို့ အသံသြကြီးနဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တဲ့အခါ မအေး မိဟာ လန့်ဖျန်သွားရင်း...

“ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ... အမေ ဝိုက်များဆာသလားလို့ လာမေးတာပါ”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဆာတယ်၊ ထမင်းစားမယ်၊ အခုယူခဲ့”

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် မအေးမိလည်း အခန်း ထဲက သွက်သွက်လေး ထွက်ခဲ့တယ်။

မအေးမိ ထွက်သွားတဲ့အခါ သူ့ကြီးကတော်ဟာ အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲလှန်လိုက်တယ်။ သြဇာရွက်တွေကို မြင်တဲ့ အခါ သူ့ကြီးကတော်ဟာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတယ်။ အမေကို မကောင်းဆိုးဝါးလို့ ယူဆနေတဲ့ အေးမိကို ဒေါသ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်က လွင့်ပစ်လိုက်တော့ တယ်။

အပိုင်း (၁၁)

ဒေါ်အိုစာလာပြီ

ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့

နေ
ဝင်
ရီ
ဇာ
ရာ

အချိန်... .

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ရဲ့ အိမ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ
နည်းသည် ရောက်လာတယ်။

ခြံဝက ခေါ်သံကြောင့် သူကြီးတစ်ယောက် မှန်
မီးအိမ်ကို မီးညှိလိုက်ရင်း ခြံဝဆီ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

မအိ၍

မြင်လိုက်ရတာက... သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ လူစိမ်း အဘွားကြီးတစ်ယောက်...

သူကြီးဖိုးသာအောင်တစ်ယောက် ခြံစည်းရိုးက တစ်ဆင့် အဘွားကြီးကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ

“... ကျုပ်က... ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ။ ဒီမှာ တစ်ည နားချင်လို့ပါ”

အဘွားကြီးရဲ့ အသံစူးကြီးကြောင့် သူကြီးဟာ ကျောစိမ့်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး...

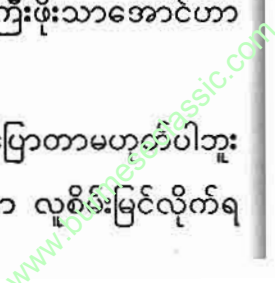
“... အမယ်ကြီး... ခင်ဗျား... လူအစစ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်...”

လို့ တုန်ရင်တဲ့အသံနဲ့ မေးလိုက်တဲ့အခါ အဘွား ကြီးက...

“လူတွေက တယ်ခက်တာပဲ၊ မရှိခိုးနိုး၊ မလှ စုန်းယိုး ဆိုတဲ့စကားက သိပ်မှန်တယ်၊ ကျုပ်က ရုပ်ဆိုးပေမယ့် စုန်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူ အစစ်ပါ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ အဘွားကြီးကို အားနာသွားပြီး...

“ကျုပ်က ဒီသဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး အမယ်ကြီးရယ်၊ နေဝင်ချိန်ကြီးမှာ လူစိမ်းမြင်လိုက်ရ

ခေါ်ခာပစ်တဲ့ည

လို့ မေးမိမေးရာ မေးမိတာပါ။ အမယ်ကြီးက ဘယ်ကို ခရီးဆက်မှာလဲ”

လို့ မေးလိုက်ပြန်တယ်။

ဒီအခါမှာ အဘွားကြီးက မြောက်အရပ်ကို ညွှန်ပြ

ပြီး...

“ဒီနေရာနဲ့ သုံးရွာအလွန်မှာရှိတဲ့ မြစိမ်းတောင်ကို သွားမလို့ပါ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

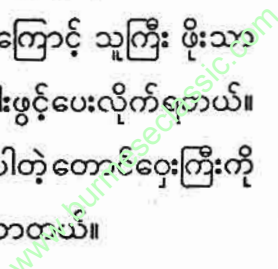
“... မြစိမ်းတောင်... ဟုတ်လား၊ အဲဒီနေရာက ဘုရားပျက်ကြီးပဲရှိတာ၊ ပြီးတော့ ဥစ္စာစောင့်တွေ သိပ် ပေါတယ်၊ အမယ်ကြီးက ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

လို့ မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“... ကျုပ်... ရေဆာလို့ ရေသောက်ပါရစေ၊ ပြီးရင်... လူလေးသိချင်တာ ပြောပြပါ့မယ်”

အဘွားကြီးရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် သူကြီး ဖိုးသာ အောင်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရတယ်။

အဘွားကြီးဟာလင်းတရုပ်ပါတဲ့တောင်ဝှေးကြီးကို တဒေါက်ဒေါက်ထောက်ရင်း လှမ်းဝင်လာတယ်။

မာ်စု

ခြံထဲရောက်တဲ့အခါ သူကြီးက အဘွားအိုကို အိမ်
ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်စေပြီး. . .

“သမီးရေ. . . မအေးမိ၊ သောက်ရေ ယူခဲ့စမ်း
ကွယ်”

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

မအေးမိတစ်ယောက် သောက်ရေ ခပ်လာရင်း
အဘွားအိုကိုမြင်တဲ့အခါ ဖခင်ကို လက်တို့လိုက်မိတယ်။

“ဪ. . . ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ ဒီမှာ
တစ်ညတည်းလိမ့်မယ်၊ အမယ်ကြီးအတွက် ဘုရားခန်း
မှာပဲ အိပ်ရာပြင်ပေးလိုက်ပါ”

သူကြီး ဖိုးသာအောင်ရဲ့ စကားကြောင့် မအေးမိ
တစ်ယောက် ဘာမှမမေးသာတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ကို ပြန်တက်
ခဲ့တယ်။

အဘွားအိုဟာ ရေကို အငမ်းမရ မော့သောက်
လိုက်ရင်း. . .

“... ခုမှပဲ ရင်အေးသွားတော့တယ်၊ ကျုပ်က
ဟိုး ချောင်းဖျား ရွာလေးကပါ။ ကျုပ်မှာ ဆွေမျိုးသား
ချင်းဆိုလို့ ‘မြနှောင်း’ ဆိုတဲ့ မြေးမလေးပဲ ရှိတာပါ။
ကျုပ်ရဲ့မြေးမလေးဟာ ရွာမှာ အချောဆုံး ကွမ်းတောင်

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

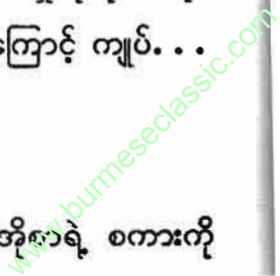
ကိုင်ကွယ်၊ တစ်နေ့ မြေးမလေးဟာ မြို့ဦးစေတီဘုရား
 ပွဲမှာ လယ်ပိုင်ရှင်သားနဲ့ ချစ်ကြိုက်မိခဲ့တယ်။ လယ်
 ပိုင်ရှင်သားဟာ ကျုပ်ရဲ့မြေးကို အရူးအမူးစွဲလမ်းပြီး
 လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်။ မြေးမလေးက သူ့ကို
 တကယ်ချစ်ရင် လူကြီးတွေနဲ့ လာရောက်တောင်းရမ်း
 ပါလို့ ပြောတဲ့အခါ၊ လယ်ပိုင်ရှင်သားဟာ ညတွင်း
 ချင်းပဲ သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ ပြဿနာ
 က အဲဒီမှာ စတော့တာပဲ။ လယ်ရှင်တွေဟာ ကျုပ်မြေး
 နဲ့သူ့သားချစ်ကြိုက်နေတာ သိတဲ့အခါ ရုပ်ဆိုးအကျည်း
 တန်တဲ့ ကျုပ်ကို အပြစ်ထောက်ပြီး ကျုပ်ကို ကဝေ
 မကြီး... ထမိခွဲမကြီးလို့ စွတ်စွဲကြတယ်။ ပြီးတော့
 ကျုပ်တို့က သူ့သားကို ဆေးသုံးပြီး ဖျားယောင်းပါတယ်
 လို့ စွတ်စွဲကြပြန်တယ်။ အချစ်စိတ်ရိုင်းဝင်နေတဲ့ လယ်
 ပိုင်ရှင်သားဟာ ကျုပ်မြေးနဲ့သဘောမတူရင် သတ်သေ
 ပစ်မယ်လို့ မိဘတွေကို အကြပ်ကိုင်တဲ့အခါ လယ်ပိုင်
 ရှင်တွေက သူ့သားတော့ ဒေါ်အိုစာခပ်တဲ့ဆေး မိနေ
 ပြီလို့ သမုတ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို လာရန်တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
 ညမှာပဲ မြေးမလေးနဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်သားဟာ ဦးရာလိုက်
 သွားခဲ့တယ်။ လယ်ပိုင်ရှင်တွေလည်း အပူတပြင်းလိုက်

မာ်စွာ

ရှာကြတယ်၊ နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့မှ တစ်ဖက်
 ရွာမှာ ပြန်တွေ့ပြီး သူ့သားကို ပြန်ခေါ်သွားကြတယ်၊
 လယ်ပိုင်ရှင်တွေဟာ ချက်ချင်း လှည်းတွေစီစဉ်ပြီး သူ့
 သားကို မြို့ပို့လိုက်ကြတယ်၊ ကျုပ်မြေးလေးဟာ မျက်
 ရည်စက်လက်နဲ့ ကျုပ်ဆီ ပြန်လာခဲ့ရရှာတယ်၊ အဲဒီည
 မှာပဲ ကျုပ်မြေးဟာ လယ်ပိုင်ရှင်မိသားစုကို စိတ်နာပြီး
 သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်လည်း မြေး
 မလေးစိတ်နဲ့ အိမ်ပြင်တောင် မထွက်ဝံ့ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေ
 မဲ့ တစ်ညမှာတော့ မြေးမလေးက ကျုပ်ကို အိပ်မက်ပေး
 တယ်၊ သူ့ အခု . . . မြစိမ်းတောင်ကို နာမ်ခန္ဓာဘဝနဲ့
 ရောက်နေတယ်။ လူ့ဘဝမှာတုန်းကလည်း သူ့ရဲ့ ပဋ္ဌာန်း
 ဆက်တွေ သူ့ကို အိမ်ထောင်ပြုခွင့် ပေးမထားဘူးတဲ့၊
 ဒါကြောင့် သူ့ချစ်သူနဲ့ခွဲပစ်ပြီး ပြန်ခေါ်လိုက်တာလို့
 ပြောခဲ့တယ်၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အထုံမပါဖို့အတွက်
 ကျုပ်ကို မြစိမ်းတောင်လာပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်
 ပေးပါလို့ အိပ်မက်ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် . . .
 မြစိမ်းတောင် သွားမှာပါ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ ဒေါ်အိုနာရဲ့ စကားကို

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ရင်း...

“... အိပ်မက်ဆိုတာ စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့် မက်
တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြစိမ်း
တောင်ခရီးက သိပ်ဝေးတယ်”

လို့ ပြောလိုက်ပြီး သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်
တယ်။

ခဏကြာတော့ သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်၊ မအေးမိနဲ့
ဒေါ်အိုစာတို့အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားကြတယ်။

စားသောက်ပြီးတဲ့အခါ မအေးမိက ဒေါ်အိုစာ
အတွက် အိပ်ရာပြင်ဆင်ပေးရင်း...

“အမေကြီးက မြစိမ်းတောင်ကို တစ်ယောက်ထဲ
သွားမှာဆိုတော့ မကြောက်ဘူးလား”

လို့ မေးမြန်းလိုက်မိတယ်။

“ဘာ... ကြောက်စရာရှိလို့လဲ မိန်းကလေးရယ်၊
ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်တာပဲ၊ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်
တွေက စောင့်ရှောက်မှာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်အိုစာရဲ့ စကားဆုံးတော့ မအေးမိက ဆက်
ပြော...

“ကျုပ်တို့ရွာမှာတော့ မြစိမ်းတောင်ဆိုတဲ့ အသံ

မအိစ

ကြားရုံနဲ့ လန့်ကြတာပဲ၊ လန့်စရာ အကြောင်းကလည်း ရှိခဲ့တယ်လေ။ မြစိမ်းတောင်မှာ ဥစ္စာစောင့်တွေရှိ တယ်၊ သူတို့က ယောက်ျားတွေကို မာယာနဲ့ ဖမ်းစား ပစ်တာရှင်၊ တစ်ခါကပေါ့... ငှက်ပစ်သမားတစ် ယောက်ဟာ မျက်စိလည်ပြီး မြစိမ်းတောင်ကို ရောက် သွားခဲ့တယ်။ မြစိမ်းတောင်ဆိုတာက တောအရမ်းနက် တဲ့ နေရာ... ၊ ငှက်ပစ်သမားဟာ တောထဲမှာ စမ်း တဝါးဝါးသွားနေရင်း စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီး ရောက် တော့ သီချင်းဆိုသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်တဲ့။ ငှက်ပစ် သမားလည်း သီချင်းသံကြားရင် လူရှိမှာပဲဆိုပြီး လိုက် ရှာတဲ့အခါ... စမ်းချောင်းထဲမှာ ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ရေကစားနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီမိန်းမကိုမြင်တော့ ငှက်ပစ်သမားဟာ အနီးကို လျှောက်သွားပြီး အကူအညီ တောင်းမိတယ်တဲ့။ ရေ ကစားနေတဲ့မိန်းမဟာ ငှက်ပစ်သမားကို စူးစိုက်ကြည့် ပြီး အပြန်လမ်းကို ညွှန်ပြပေးခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ ငှက်ပစ် သမားဟာ အဲဒီမိန်းမ ညွှန်တဲ့လမ်းအတိုင်း လျှောက် လာရင်း ရွာကို ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်... သူ့ရဲ့စိတ်မှာ သီချင်းဆိုညည်းနေတဲ့မိန်းကလေးကိုသာ

www.burmeseclassic.com

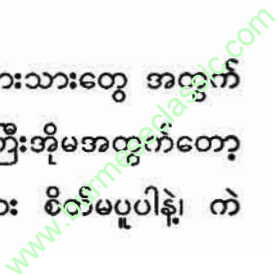
ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

မြင်ယောင်မိပြီး၊ အဲဒီနေရာကို သွားချင်စိတ်တွေဖြစ်လာတယ်။ ငှက်ပစ်သမားဟာ တောထဲမှာ မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို အပေါင်းအသင်းတွေကို ပြောပြတဲ့အခါ လူတွေက သူ့ကို ထပ်မသွားဖို့ တားမြစ်ကြတယ်။ ‘ခင်ဗျားသွားရင် ဥစ္စာစောင့်မက လိပ်ပြာနှုတ်ထားလိမ့်မယ်. . . .’ လို့လည်းဝိုင်းပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့်. . . မိန်းကလေးကို အရူးအမူးစွဲလမ်းမိတဲ့ ငှက်ပစ်သမားဟာ လူတွေတားမြစ်တဲ့ကြားက မြစိမ်းတောင်ကို ထပ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငှက်ပစ်သမားဟာ ရွာကို လုံးဝပြန်မလာခဲ့တာ။ ဒီနေ့အထိ ပါပဲ၊ ဒါကြောင့်. . . ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး ငှက်ပစ်သမားရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မြစိမ်းတောင်ကို ဘယ်ယောက်ျားမှ မသွားဝံ့ကြဘူး။”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

မအေးမိရဲ့ စကားဆုံးတဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာဟာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း. . . .

“မြစိမ်းတောင်ဟာ ယောက်ျားသားတွေ အတွက် အန္တရာယ်ရှိပေမယ့် ကျုပ်လို အိုကြီးအိုမအတွက်တော့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မိန်းကလေး စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကဲ

မဒါ

... ကျုပ်လည်း အိပ်တော့မယ်၊ မနက်စောစော ခရီးဆက်မှ ကောင်းမယ်ကွယ်... ”

လို့ ပြောဆိုရင်း ဒေါ်အိုစာဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်နဲ့ လွယ်အိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်တယ်။

မအေးမိဟာ ဒေါ်အိုစာရဲ့ လက်မှာကိုင်ထားတဲ့ အရာကို အထူးအဆန်းဖြစ်သွားပြီး...

“အဲဒါဘာလဲ အမေကြီး”

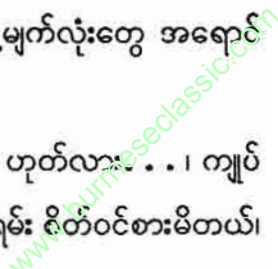
လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာက လက်မှာကိုင် ထားတဲ့ ဖန်လုံးကို ဘုရားစင်ပေါ် တရိုတသေ တင် လိုက်ရင်း...

“... ကျုပ်က... ဖန်လုံးပေဒင် ပညာရှင်တစ် ယောက်ပါ။ အဲဒီ ဖန်လုံးလေးကို ကြည့်ပြီး လူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဟောပြောနိုင်တယ်။ မိန်းကလေး စိတ် ဝင်စား လို့လား”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ... မအေးမိရဲ့မျက်လုံးတွေ အရောင် တောက်သွားပြီး...

“... ဖန်လုံးပေဒင်... ဟုတ်လား... ကျုပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး... အရမ်း ဂိတ်ဝင်စားမိတယ်။

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ဖန်လုံးကိုကြည့်ရုံနဲ့... တကယ်ပဲ အနာဂတ်ကိုဟော
နိုင်သလား”

လို့ တအံ့တဩမေးလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာက
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“မိန်းကလေး သိချင်တာမေး၊ ကျုပ် ဖြေမယ်”
လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မအေးမိဟာ ဒေါ်အိုစာရဲ့ စကားကြောင့် အား
တက်သရော အမူအရာနဲ့...

“ကျုပ်တို့အိမ်ရဲ့ ရှေ့ဖြစ်မယ့် ကံကြမ္မာကို သိချင်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖန်လုံးဗေဒင်မေးရင် ဘယ်လောက်
ပေးရမှာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာက ခေါင်းခါရမ်း
လိုက်ရင်း...

“ကျုပ်က အသပြာဆရာမဟုတ်ဘူး မိန်းကလေး၊
ဟောပြောခဲ့တဲ့ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး လုံးဝ
အခကြေးငွေ မယူခဲ့ဘူး၊ မိန်းကလေးတို့က တစ်ညနား
ခွင့် ပြုခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်က ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့
ဟောပေးမှာပါ... ”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

မအိစ

မအေးမိတို့ရဲ့ စကားသံကြောင့် သူကြီး ဖိုးသာ
အောင်တစ်ယောက် အနားရောက်လာပြီး . . .

“ကျုပ်တို့က ဆရာကောင်းနဲ့ တွေ့ချင်နေတာကြာ
ပြီဗျ. . . ၊ အခုမှပဲ တွေ့တော့တယ်၊ လုပ်ပါ. . . အ
မယ်ကြီးရယ်. . . ၊ ကျုပ်တို့အိမ်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ကြည့်
ပေးပါအုံး”

လို့ တောင်းဆိုလိုက်ပြန်တယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ
ဖန်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တအောင့်ကြာတော့မှ. . .

“ . . . ဘာကြောင့်လဲလို့. . . ကျုပ်ကိုပြန်မမေးနဲ့၊
ဒီအိမ်မှာ အင်္ဂါသမီး ပျောက်နေတယ်၊ လိုက်လေဝေး
လေ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား. . . လုံးဝမရှာနဲ့၊
အချိန်တန်ရင် ပြန်တွေ့လိမ့်မယ်. . . ၊ နောက်တစ်
ချက်က. . . ဒီအိမ်မှာ ရဟန်းသံဃာတွေ ပင့်ဖိတ်ပြီး
ကမ္မဝါစာ ရွတ်ပေးရလိမ့်မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးနဲ့မအေးမိတို့ မျက်
လုံးပြူးသွားရင်း. . .

“အမှန်ပါပဲ အမယ်ကြီးရယ်၊ သွေးသွက်အောင်
မှန်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့. . . ကမ္မဝါစာ ရွတ်ရမယ်ဆိုတာ

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

လို့ သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်ရဲ့ အမေးကို ဒေါ်အိုစာက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဘာကြောင့်လဲလို့ ပြန်မမေးဖို့ ပြောထားတယ်လေ...။ တစ်ချို့သောအကြောင်းတွေက နှုတ်ကဖွင့်ပြောမရတာတွေရှိတယ်၊ ယုံကြည်ရင် လုပ်လိုက်ပါ။ အကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ ကဲ... ကျုပ် အိပ်တော့မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒေါ်အိုစာရဲ့ စကားကြောင့် သူ့ကြီးတို့သားအဖလည်း ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ ဒေါ်အိုစာအနားက ထခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒေါ်အိုစာရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ဖန်လုံးလေးကို တအံ့တဩဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်။

အပိုင်း (၁၂)

ဆရာတော်ပင့်ပြီ

နောက် တစ် နေ့

..... အာရုံတက်ချိန်မှာတော့ ဒေါ်အိုစာဟာ
သူကြီးတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မြစိမ်းတောင်ဘက် ခရီးဆက်တယ်။
ဒေါ်အိုစာ ထွက်သွားတဲ့အခါ မအေးမိက မခင်
အနားတိုးကပ်ပြီး...

“ဒေါ်အိုစာရဲ့ ပညာစွမ်းက မသေးဘူးနော်...။”

မာရီ

အိမ်မှာ အေးစိန် ပျောက်နေတာလည်း မှန်တာပဲ၊
 ပြီးတော့... ကမ္ဘာဝါရွတ်ခိုင်းတာ အမေ့အတွက် ဖြစ်
 ရမယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို... အမေ့ကို အစိမ်းသရဲပူးနေ
 တာ သေချာပြီ၊ ကျုပ်တောင် အမေ့ကို နှိပ်နေရလို့
 လားမသိဘူး၊ ခေါင်းထဲ မူးမူးနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ စိတ်
 ရှင်းသွားအောင် အဖေ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကို
 လျှောက်တင်ကြည့်ပါလား”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ
 ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“ငါလည်း... ဆရာတော်ကိုပင့်ဖို့စဉ်းစားနေတာ
 ပဲ၊ ကြာပါတယ်... ခုလောက်ဆို ဆရာတော်ကြီး
 အာရုံဆွမ်း ဘုန်းပြီးလောက်ပြီ...၊ ရွာဦးကျောင်း
 ဘက် သွားဦးမယ်”

လို့ ပြောဆိုရင်းသဘက်တစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်း
 ပြီး ထွက်ခဲ့တော့တယ်။

သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်တစ်ယောက် ဆရာတော်ကို
 လျှောက်တင်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ သမီးဖြစ်သူ မအေးမိကို ညနေ
 ဆရာတော်ကြီး ကြွလာမယ့်အကြောင်းကိုပြောပြီး မိန်းမဖြစ်သူ

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ကိုပါ ပြောလိုက်တယ်။

ဆရာတော်ကြီး ကြွလာမယ့်အကြောင်း သိတဲ့အခါ
သူကြီးကတော်ဟာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“ကိုရင်ကလည်း... ကျုပ်တို့အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေ
လို့လဲ...။ ဆရာတော်ကြီး ပင့်စရာ အကြောင်းမှ
မရှိတာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက...

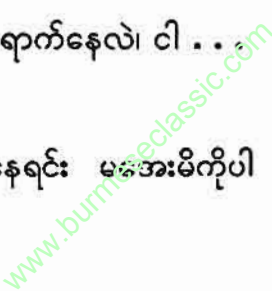
“အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရွတ်မှာပါ မိန်းမရာ...။
ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီးကို မင်းလောက် ဆွမ်း
ချိုင့်ပို့တဲ့လူ မရှိဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ... သူကြီးကတော်ကြီးက လေသံတီး
တိုးနဲ့...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးတော်...။ ပရိတ်ရွတ်တော့
လည်း အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်...။
ဟဲ့... အေးမိ... ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ငါ...
ထမင်းဆာတယ်၊ ခူးခဲ့...”

လို့ ယောက်ျားကို ပြောနေရင်း မအေးမိကိုပါ
လှမ်းအော်လိုက်ပြန်တယ်။

မာ်စွာ

မအေးမိ ထမင်းယူလာစဉ်မှာတော့ မိခင်ဖြစ်သူ
ဟာ ငါးချောက်ဆီပြန်ဟင်းကို ကြည့်ပြီး...

“ဒါ... ငါမစားချင်ဘူး၊ ဝက်သားဆီပြန် စား
ချင်တယ်...”

လို့ ပြောပြန်တယ်။

“ဟာ... အမေကလည်း လုပ်ပြန်ပြီ... အိမ်
မှာ ခြေလေးချောင်းသား မစားပါဘူးဆို... ဘယ်
တုန်းက ဝက်သားချက်ဖူးလို့လဲ... ကျုပ်က ဘယ်က
သွားရှာရမှာလဲ...”

မအေးမိရဲ့ညည်းငြူစကားကို သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်
က လက်ကာပြလိုက်ရင်း...

“ရွာထဲက သာဒိုးတို့အိမ်မှာ ဝက် ပေါ်နေတာ
အဖေတွေ့ခဲ့တယ်၊ အဖေ တောင်းခိုင်းတယ်လို့ ပြော
ပြီး သုံးဆယ်သားလောက် ယူခဲ့၊ ညည်းအမေကို ချက်
ကြွေးလိုက်ပါ၊ သူ စားချင်နေတာပဲ”

လို့ မျက်ရိပ်ပြ ပြောလိုက်တော့မှ မအေးမိတစ်
ယောက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရွာထဲသွက်ခဲ့တယ်။

မအေးမိတစ်ယောက် ဦးသာဒိုးဆီက ဝက်သားယူ
ခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်တော့ အမြန်ချက်ရတယ်။

ခေါ်ခာပစ်တဲ့ည

ပြီးတော့မှ... မိခင်ဖြစ်သူကို ဟင်းပွဲပြင်ပေးရင်း...

“ရပြီ... အမေစားချင်တဲ့ ဝက်သားဆီပြန်...။

စိတ်ကြိုက်သာစား အမေရေ...”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးကတော်ဟာ ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကို အားပါးတရကြီး စားတော့တယ်။

မအေးမိတစ်ယောက် မိခင်ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်း

ချရုံကလဲ့လို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး...

“ဆရာတော်ကြီးကြွလာရင်
ဘာဖြစ်မလဲ..”

အပိုင်း (၁၃)

ကမ္ဘာဝါဒရုပ်ပြီ...

၃

၆၄

... ရောက်တော့ သူကြီးအိမ်ကို ဆရာတော်ကြီး

နဲ့ သံဃာငါးပါး ကြွလာတယ်။

ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သံဃာတော်တွေဟာ ဘုရားစင်
ရှေ့မှာခင်းထားတဲ့ ကတ္တီပါကော်ဇောပေါ် ထိုင်မိလယ် ဆိုရင်

ပဲ...

မာရီ

“... ဘုန်းကြီးတွေ မအေးဘူးလား... ကတုံး
ကြီးနဲ့... ဟီး... ဟီး...”

သူကြီးကတော်ရဲ့ အသံကြောင့် သူကြီး ဖိုးသာ
အောင်ဟာ မျက်နှာကြီးပူထူသွားပြီး ဆရာတော်ကြီးကို လှမ်း
ကြည့်မိတယ်။

ဆရာတော်ကြီးက သူကြီးဖိုးသာအောင်ကို ဘာမှ
မပြောဖို့ လက်ကာပြလိုက်တယ်။

သတ်မှတ်ချိန် ရောက်တဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီး ဦး
ဆောင်ပြီး ဒေသနာကြားကြတယ်။

ပြီးတော့... သမန္တာရွတ်ပြီး နတ်ပင့်တယ်။

သဗ္ဗေဒုဒ္ဓါက္ကဒ္ဓိပတ္တာ ရွတ်ဆိုပြီး စည်းချတယ်။

ဆရာတော်ကြီးအမှူးပြုတဲ့ သံဃာတွေဟာ မေတ္တ
သုတ်ကို စတင်ရွတ်ဖတ် တယ်။

ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ရဲ့ အဆုံး၊ အာဇာနည်ယ
သုတ် အပြီးမှာတော့ သူကြီးကတော်ဟာ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးထိုင်ကြည့်
နေတယ်။

သံဃာတော်တွေက ဆက်ပြီး ကမ္မဝါစာကို ရွတ်
ဖတ်တော့တယ်။

အမိန့်တော်ပြန်ချိန်မှာတော့ သူကြီးကတော် ဟာ

ခေါစာပစ်တဲ့ည

နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက်လို တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်ပြီး ရှိတ်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်တော့တယ်။

သူကြီးကတော်ရဲ့ ငိုချင်းချမှုကြောင့် သံဃာတော်တွေဟာ ရွတ်ဖတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ကြတယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ မိန်းမဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိတယ်။

မအေးမိကတော့ မိခင်ဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း သူထင်ထားသလိုဖြစ်နေပြီလို့ တွေးမိပြီး ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေရှာတယ်။

ဆရာတော်ကြီးဟာ သက်ပြင်းကို အသာချလိုက်ပြီး ပုဗ္ဗာစရိယကမ္မဝါကို ဆက်လက်သရဇ္ဈယ် ပြန်တယ်။

သူကြီးကတော်ကတော့ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးနေဆဲပါပဲ...။

ကမ္မဝါစာရွတ်ဖတ်မှု အဆုံးမှာတော့ ဆရာတော်ကြီးဟာ သူကြီး ဖိုးသာအောင်ကိုကြည့်ပြီး...

“ကဲ... ဒကာကြီး ဘုန်းကြီးတို့ ရွတ်ဖတ်မှုကတော့ ပြီးပြီ၊ တကာမကြီးကို ဘာကြောင့်ငိုရသလဲဆိုတာ မေးမြန်းကြည့်ပါအုံးကွယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မအိ၍

ဒီအခါမှ သူကြီးဖိုးသာအောင်နဲ့ မအေးမိဟာ သူ
ကြီးကတော်နားကို တိုက်ကပ်သွားပြီး. . .

“မဝိုင်း မဝိုင်း သတိထားပါဟာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်
ငိုနေရတာလဲ၊ ငါ့ကို လန့်အောင်မလုပ်နဲ့နော်”

လို့ သူကြီး ဖိုးသာအောင်က ပြောလိုက်တဲ့အခါ
သူကြီးကတော်က ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေရာက

“ကျုပ်. . . ကျုပ် ဆုံးသွားတဲ့ အမေ့ကိုသတိရ လို့
ငိုမိတာပါတော်၊ ငိုမိတာပါ. . . ”

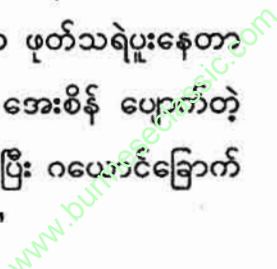
လို့ ငိုသံနှော ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးဖိုးသာအောင်နဲ့ သမီးဖြစ်သူဟာ
ဟင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး. . .

“ဟင် ဒါဆို. . . ငါတို့ထင်သလို နင်ဖြစ်နေတာ
မဟုတ်ဘူးပေါ့”

လို့ သူကြီးက မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးကတော်
က. . .

“ရှင်တို့ထင်နေဘာလို့ ကျုပ်က ဖုတ်သရဲပူးနေတာ
မဟုတ်ဘူးတော့၊ ကျုပ်ဘာသာ အေးစိန် ပျောက်တဲ့
စိတ်နဲ့ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဂယောင်ခြောက်
ခြား ဖြစ်သွားတာ၊ သိကြရဲ့လား”

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

လို့ ငိုသံကြီးနဲ့ ပြောပြန်တယ်။

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် မအေးမိဟာ ရင်
ဘတ်ဖိမိရင်း. . . .

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့အမေရယ်၊ ကျုပ် ကျုပ်
တို့က အမေ့ကို မကောင်းဆိုးဝါးပူးနေပြီ ထင်ကြတာ၊
ဟင်း. . . အခုမှပဲ အပူလုံးကြီးကျသွားတော့တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တော့တယ်။

သံဃာတော်တွေ ပြန်ကြွသွားတဲ့အခါ သူကြီး
တတော်က သူကြီးဘက်လှည့်ပြီး

“ဒါနဲ့ အေးစိန်သတင်းရော ဘာထူးသေးလဲ ရှင့်”
လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

“တို့လည်း ရှာကြတာ ရွာနီးချုပ်စပ်အထိပဲ၊ ဗိန္ဒော
ဆရာချက်ကြီးလည်း ရှာတာနဲ့နေပြီ၊ ဘာသတင်းမှ
မရဘူး၊ ငါတော့ မြို့တက်ပြီး ဂါတ်ပဲတိုင်ရတော့မယ်
ထင် တယ်. . . ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မအေးမိက ဝင်ပြီး. . .

“အဖေကလည်း. . . ရွာထဲကလူတွေ ခြေသလို
အဖေ့သမီးကို တစ္ဆေများ ဆွဲသွားလား မသိဘူး၊ တစ္ဆေ
ဆွဲတာကို ဂါတ်တိုင်လို့ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေပါအုံး

မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“တော်စမ်း... ဘယ့်နှယ်...၊ တစ္ဆေက လူကို ဆွဲနိုင်မှာလဲ၊ ဂါတ်တိုင်တာပဲ ကောင်းတယ်”

သူကြီး ဖိုးသာအောင်စကားကြောင့် မိန်းမဖြစ်

သူက...

“တော်ကလည်း သူကြီးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်သမီး ပျောက် တာတောင် တွေ့အောင်မရှာနိုင်ဘူး ညံ့ပါ့... ”

လို့ နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွဲ့ပြီး ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

မိန်းမရဲ့စကားကြောင့် သူကြီးဟာ ရူးရူးရှားရှား

ဖြစ်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုပြောတယ်၊ ကျုပ်မှာ အေးစိန် ပဲရှာရတော့မလား၊ ဖုတ်ဝင်သလို သရဲပူးသလို ဖြစ် နေတဲ့ ခင်ဗျားအနားပဲ ထိုင်နေရမလား ဖြစ်နေတာ၊ လူလည်း ရူးချင်နေပြီ...၊ အေးစိန်မပျောက်ဘဲ ငါ ပျောက်သွားရင်ကောင်းမယ်”

လို့ မကျေမနပ် ပြောလိုက်တော့တယ်။

“မအေးခိန်ကို ပြန်တွေ့ပါ့မလား...?”

အပိုင်း (၁၄)

ကိုးရက်မြောက်နေ့

သူကြီး

..... ဖိုးသာအောင်ရဲ့အိမ်ကို စပါးပွဲစား ဦးလူလှ
ရောက်လာပြီး.....

“.. မနက်ဖြန် ကျုပ်သားတွေ ရှင်ပြုအလှူရှိတယ်
သူကြီးရဲ့...၊ အဲဒါ... သူကြီးတို့မိသားစုကို လာ
ဖိတ်တာပါ”

မအိမ်

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးက...

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟို အပတ်ထဲက ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပြောထားတာ၊ ကျုပ်လည်း သမီးပျောက်နေ တာနဲ့ ခင်ဗျားအလှူကိစ္စကို မေ့နေတာ၊ အလှူအတွက် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပလား၊ လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

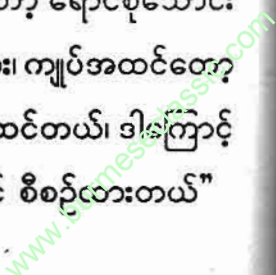
ဒီအခါမှာ စပါးပွဲစား ဦးလူလှက

“အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ သူ့ကြီးရယ်၊ စကားမစပ် သူ့ကြီးသမီး အေးစိန်ကို အရက်သမားတစ္ဆေ ဖမ်းစား တယ် ဆိုတာ တကယ်ပဲလားဗျ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကြီးဖိုးသာအောင်တစ် ယောက် မျက်နှာပျက်သွားရင်း...

“ကျုပ်ကတော့ တစ္ဆေ ဖမ်းစားတယ်ဆိုတာ လက် မခံဘူးဗျ၊ ခေတ်ကာလကလည်း ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း၊ အင်္ဂလိပ်အပြေး၊ ဂျပန်အဝင်ဆိုတော့ ရောင်စုံသောင်း ကျန်းသူတွေ ထကြွချိန်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်အထင်တော့ မအေးစိန် ပြန်ပေးအဆွဲခံရပြီလို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဂါတ်ကို အကြောင်းကြားဖို့တောင် စီစဉ်လားတယ်”

လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

သူကြီး မျက်နှာပျက်သွားတာသိတဲ့ ဦးလူလှဟာ

“အင်း... ပြန်ပေးဆွဲခံရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊

ကျုပ်တို့ နဂါးစုရွာမှာ သူကြီးက အချမ်းသာဆုံးပဲ၊

ဂါတ်ကို အကြောင်းကြားတာတော့ မမှားဘူးပေါ့ဗျာ၊

ကဲ... ကျုပ်လည်း ကိစ္စလေးရှိလို့ပြန်အုံးမယ်၊ သူကြီး

တို့အားလုံး ကျုပ်အလှူကို လာရမှာနော်၊ သူကြီးကြိုက်

တဲ့ အုန်းထမင်းနဲ့ ငါးသလောက်ပေါင်း ကျွေးမှာဗျ”

လို့ ပြောဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့တယ်။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်တစ်ယောက် မအေးစိန်

ပျောက်တဲ့အကြောင်း တွေးမိပြီး ငေးငိုင်းနေမိတယ်။

“အဖေ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာလည်းမ

ကောင်းဘူး၊ ဦးလူလှ ဘာပြောသွားလို့လဲ...”

မအေးမိရဲ့အသံကြောင့် သူကြီးဟာ အတွေးပြတ်

ဘောက်သွားရင်း...

“လူလှက အလှူလာဖိတ်တာ သမီးရဲ့... မနက်

ဖြန် သူ့သားတွေ ရှင်ပြုရုံတယ်လေ၊ အဖေတွေမိတာက

ညည်း ညီမအကြောင်းပါ၊ ဒီနေ့ဆို သူ ပျောက်နေတာ

ကိုးရက်ရှိပြီ၊ ရွာထဲမှာလည်း အေးစိန်ကို တရားမဲ့စား

လိုက်ပြီလို့ ဇွတ်ပြောနေကြတယ်၊ အဖေတော့ လူလှရဲ့

အလှူတောင် မသွားချင်ဘူး သမီးရယ်၊ လူတွေနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး”

လို့ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“အို အဖေကလည်း သူကြီးလုပ်ပြီး မသွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ပါးစပ်ပေါက်တွေ ဂရုစိုက်နေလို့ကတော့ နေ့စရာတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါတောင် ကျုပ်နဲ့ အမေ့ပါးစပ်ကိုကြောက်လို့ ဒင်းတို့ ဒီလောက်ပဲပြောတာ၊ ဘာမှဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ အမေနဲ့ ကျုပ်လည်း အလှူကိုလိုက်မှာပဲ”

မအေးစိန်ရဲ့ စကားကြောင့် သူကြီးတစ်ယောက် စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ငါက နဂါးစုရွာရဲ့ သူကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ ဘယ်သူ့ကြောက်ရမှာတုန်း၊ ငါ့ရှေ့မှာတော့ ဒင်းတို့ အေးစိန်အကြောင်း ဟရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ လူလှရဲ့အလှူကို ငါသွားရမယ်”

လို့ စိတ်တွင်းက ကြုံးဝါးလိုက်တော့တယ်။

“အလှူပြုမှာဘာဖြစ်မလဲ”

အပိုင်း (၁၅)

ဆယ်ရက်မြောက်နေ့
ဦးလှလှရဲ့ရှင်ပြုအလှပြုကြီး

န
ဂါး

■

..... တစ်ရွာလုံး အိုးစည် ငုံ့မောင်းသံတွေ ညံညံ

စီနေတယ်။

ရွာသူရွာသားတွေဟာ အဝတ်အစားအသစ်တွေ
ဝတ်ဆင်ပြီး စပါးပွဲစား ဦးလူလှရဲ့ အလှူမဏ္ဍပ်ကို အသီးသီး
ဝင်သွားကြတယ်။

အလှူရှင် မိသားစုကတော့ ရွှေတွေ့ညွတ်နေ
အောင်ဝတ်ပြီး လာသမျှဧည့်သည်တွေကို ဒိုင်ခံဧည့်ခံ နေကြ
တယ်။

စပါးပွဲစား ဦးလူလှဟာ ရွာရဲ့ မျက်နှာဖုံးတစ်
ယောက်ဖြစ်တာကြောင့် အနီးအနားရွာမှာရှိတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်
တွေပါ လှည်းအသီးသီးနဲ့ ရောက်လာကြတယ်။

သူကြီး ဖိုးသာအောင်တို့မိသားစု အလှူမဏ္ဍပ်ကို
ရောက်တော့ ဒြေချစရာမရှိအောင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေတာ
တွေ့ရတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးလူလှရဲ့ မိန်းမဟာ သူကြီးတို့ကိုမြင်
သွားပြီး . . .

“ဟော . . . သူကြီးတို့မိသားစု . . . ကြွပါရှင် . .
ဒီဘက်ကိုကြွပါ”

လို့ ပျာပျာသလဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ . . . အေးပုံ . . . ၊ ညည်းတို့အလှူက တယ်
စည်ကားပါလား၊ လူတွေလာလိုက်တာ မနည်းဘူး”

သူကြီးကတော်ရဲ့ စကားကြောင့် အလှူဒကာမ
မအေးပုံက မျက်နှာပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ . . .

“စည်ဆို . . ကိုလူလှက စပါးပွဲစားသံတော့ လယ်

ခေါ်စာပစ်တံ့ည

ပိုင်ရှင်မှန်သမျှ သူ့မိတ်ဆွေတွေချည်းပဲ သူကြီးကတော်
ရဲ့. . . ၊ ဒါတောင်. . မမိတ်လိုက်ရတဲ့ လယ်ရှင်တွေ
ရှိသေးတယ်၊ သူကြီးကတော်တို့ ဒီဘက်ကြွပါ . . . ၊
သူကြီးတို့အတွက် သီးသန့်နေရာ စီစဉ်ထားပါတယ်”

လို့ ပြောဆိုရင်း ကတ္တီပါကော်ဇော ခင်းထားတဲ့
စားပွဲဝိုင်းမှာ နေရာချပေးလိုက်တယ်။

ခဏကြာတော့ အုန်းထမင်းနဲ့ ငါးသလောက်ပေါင်း
ပန်းကန်တွေ လာချပေးတယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ သူ့အကြိုက်ဖြစ်တဲ့ အုန်း
ထမင်း၊ ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို၊ ငါးပိချက်
တို့ကို ခေါင်းမဖော်တမ်း စားသောက်တော့တယ်။

သမီးဖြစ်သူ မအေးမိက ဖခင် စားနေပုံကိုကြည့်
ပြီး. . .

“အမေ. . . အဖေကိုကြည့်ပါအုံး၊ အစကတော့
မလာဘူး တကဲကဲနဲ့. . . ၊ ဒီရောက်တော့ စားနေလိုက်
တာ၊ ခေါင်းတောင်မဖော်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အတွက်တောင်
ကျန်ပါ့မလား မသိဘူး”

လို့ ကျီစယ်လိုက်တယ်။

အလှူမဏ္ဍပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ စကား

ပြောသံတွေနဲ့ ဆူညံနေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာသားတစ်ယောက်ဟာ မဏ္ဍပ်ရှိ ရာကို အူလျားဖားလျား ပြေးလာပြီး...

“... ဆိုင်း... ဆိုင်းဆရာ... ရပ်ပါအုံး”

လို့ တားလိုက်တယ်။

ရွာသားရဲ့ အပြောကြောင့် ဆိုင်းဆရာလည်းကြောင် အမ်းပြီး ဆိုင်းကိုရပ်လိုက်တယ်။

ဆိုင်းသံ ရပ်သွားတဲ့အတွက် အလှူရှင်တွေဟာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“ဟေ့လူ... ဆိုင်းဆရာ... ဆိုင်းကိုဆက်တိုက် တီးပါလို့ ပြောထားရက်နဲ့၊ ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

လို့ ဦးလူလှက ဆိုင်းဆရာကို လျှောက်လာရင်း ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဆိုင်းဆရာက...

“ကျုပ်... ရပ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ... ဒီလူ ရပ် ခိုင်းတာ”

လို့ ရွာသားကို လက်ညှိုးထိုး ပြောလိုက်တယ်။

အလှူရှင် ဦးလူလှဟာ ဆိုင်းသမားညွှန်ပြရာကို

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဩ... ဘယ်သူများမှတ်တယ်၊ အရက်သမား

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ဖိုးလုံးပါလား၊ မင်းက ဘာကြောင့် ဆိုင်းကိုရပ်ခိုင်းရတာလဲ . . . ၊ မူးရင်လည်း အိမ်ပြန်အိပ်ကွာ၊ ဒီမှာ မင်္ဂလာယူနေတာကွ”

လို့ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ အရက်သမားဖိုးလုံးက မျက်လုံးပြူး

မျက်ဆံပြူးနဲ့ . . .

“ကျုပ် . . . နှောက်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . ၊

ရွာ . . . ရွာထဲကို အစိမ်းသရဲ ဝင်လာလို့ဗျ”

လို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်တယ်။

အရက်သမားဖိုးလုံးရဲ့ စကားကြောင့် မဏ္ဍပ်ထဲမှာ

ရှိတဲ့လူအားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြတယ်။

အလှူရှင် ဦးလူလှက မျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်

သွားပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် ငါပြောနေတယ်နော်၊ မူးရင် မရမ်း

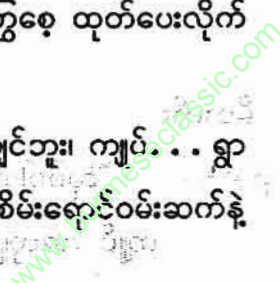
နဲ့၊ ရော့ . . . ထန်းရည်ဖိုးယူသွား”

လို့ အင်္ကျီအိတ်ထဲက အကြွေစေ့ ထုတ်ပေးလိုက်

တဲ့အခါ . . .

“ဟာ . . . ကျုပ် မသောက်ချင်ဘူး၊ ကျုပ် . . . ရွာ

ထိပ်မှာ ဆံပင်ဖားလျား . . . အစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့

မာရီစာ

သရဲမ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ရွာထဲဝင်လာတာဗျ”

လို့ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“အစိမ်းသရဲ” ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် ရွာသူတစ်ချို့

ဟာ ကလေးချိုပြီး မဏ္ဍပ်ထဲက ထပြန်သွားကြတယ်။

တစ်ဖက်ရွာက ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ချို့က

လည်း လှည်းတွေ ကမန်းကတန်းပြင်ပြီး ပြန်ပြေးကုန်တယ်။

“အမလေး... အစိမ်းသရဲမရွာထဲဝင်လို့တဲ့...၊

နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အစိမ်းသရဲ လာတယ်ဆို

တော့ နိမိတ်မကောင်းဘူး”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ အမြန်လာစမ်း၊

ကမြင်းမနေကြနဲ့၊ ဟိုမှာ အစိမ်းသရဲ လာနေပြီတဲ့၊

အိမ်ပြန်ရအောင်”

ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်သံတွေ မဏ္ဍပ်တွင်း

မှာ ပွက်လောရိုက်သွားတယ်။

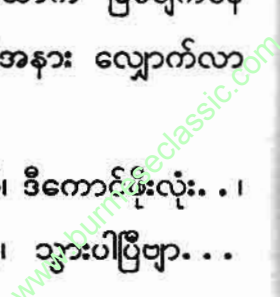
သူကြီး ဖိုးသာအောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပျက်နေ

တဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဦးလူလှတို့အနား လျှောက်လာ

မိတယ်။

“လုပ်ပါအုံး... သူကြီးရယ်၊ ဒီကောင်ဖိုးလုံး...၊

ကျုပ် အလှူကို ဖျက်နေတာဗျ၊ သွားပါပြီဗျာ...

ခေါ်ခာပစ်တဲ့ည

ကျုပ် အလှူတော့ ပျက်ပါပြီ၊ ကျုပ် မကျေနပ်ဘူးဗျာ၊
ဒီကိစ္စကို သူကြီး ဖြေရှင်းပေး”

လို့ ငိုသံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ
ဖိုးလုံးကိုကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ဟေ့ကောင်. . . ဖိုးလုံး. . . ဒီလို အလှူကြီးတစ်
ခု ဖြစ်မြောက်ဖို့က မလွယ်ဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူး
လား၊ ဘာလို့. . . သူများအလှူကို နှောက်ယှက်ရတာ
လဲ. . . ၊ အခုဆို မင်းကြောင့် လူတွေအားလုံး ဝရုန်း
သုန်းကားဖြစ်ကုန်ပြီ”

လို့ ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးရဲ့စကားကြောင့် ဖိုးလုံးဟာ အသံတုန်တုန်
ရင်ရင်နဲ့. . .

“အလှူကို ဖျက်တာမဟုတ်ပါဘူး သူကြီးရယ်. . ၊
တကယ်ပါဗျာ . . . ကျုပ် . . . ကျုပ် . . . အစိမ်းသရဲ
တွေ့ခဲ့ လို့ပါ”

လို့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။

သူကြီးဖိုးသာအောင်ဟာ ဖိုးလုံးကို ဝါးစားမတတ်
စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း. . .

“အေး. . . ငါ. . . အခု ရွာထိပ်သွားကြည့်မယ်၊

မအိ၍

မဟုတ်လို့ကတော့... သူများအလှူကို နှောက်ယှက်
တဲ့ အတွက်မင်းကို ထိပ်ကုံးတင်မဟုတ်ဘူး၊ ပုလိပ်ခေါ်
ပြီးတော့ ဂါတ်ပို့ပစ်မယ်”

လို့ ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာ သူကြီးဟာ ဖိုးလုံးကို ရှေ့ကသွားစေ
ပြီး ရွာလူအုပ်ကြီးနဲ့အတူ ရွာထိပ်ကို ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။

အလှူရှင်လင်မယားလည်း ဖိုးလုံးကို အမဲဖျက်ဖို့
အတွက် လူအုပ်ကြီးနဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့တယ်။

ရွာထိပ် ကုက္ကိုပင်ကြီးနားရောက်တော့ ဖိုးလုံးတစ်
ယောက် တဲ့ခနဲရပ်သွားပြီး...

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... တွေ့လား... သရဲမ...
လာနေပြီ”

လို့ လက်ညှိုးထိုး အသံကုန် အော်လိုက်တဲ့အခါ
နောက်ကလိုက်လာတဲ့ လူအုပ်ကြီးဟာ ခြေလှမ်းရပ်သွားကြ
တယ်။

ဖိုးလုံးညွှန်ပြရာကို သူတို့အားလုံး ပြိုင်တူကြည့်
လိုက်မိတယ်။

အဝေးဆီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်...

ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတယ်။

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

ရွာသားတွေဟာ အဝေးမှာ မသဲမကွဲမြင်ရတဲ့ အစိမ်းရောင် အရိပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး...

“ဟာ အစိမ်းသရဲမ ရွာထဲဝင်လာပြီဟေ့ ပြေး...”

ပြေးကြ...”

ဆိုတဲ့အသံတွေ ညံ့စိုသွားတယ်။ ရွာသားတချို့ ဟာ နောက်လှည့်ပြေးကုန်ကြတယ်။

သတ္တိကောင်းတဲ့ ရွာသားတွေကတော့ သူကြီးတို့နဲ့ အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့မိန်းမဟာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတယ်။

သူကြီးနဲ့ ရွာသားတစ်အုပ်လည်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

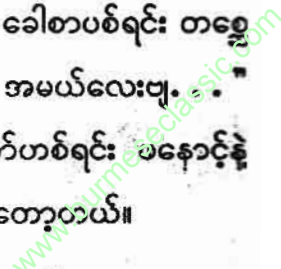
ဝါးနှစ်ရိုက်လောက် အကွာကိုရောက်တော့ ဖိုးလုံးတစ်ယောက် ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ မိန်းမကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“သ... သရဲမ... အေးစိန်... အေး... အေး

စိန်... သရဲမ... ခေါ... ခေါ်စာပစ်ရင်း တစ္ဆေ

ဖမ်းသွားတဲ့ အေးစိန်သရဲမ... အမယ်လေးဗျ...”

လို့ သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ရင်း စနောင်နဲ့ တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးတော့တယ်။

မအိ၍

အေးစိန်တစ်ယောက် ခေါစာပစ်ရင်း တစ္ဆေဖမ်း
စားသွားပြီလို့ယူဆတဲ့ ရွာသားတစ်ချို့ကလည်း ဖိုးလုံးနောက်
ကို အသည်းအသန် ပြေးလိုက်ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ... သူတို့အားလုံး တစ္ဆေဖမ်းစား
သွားပြီလို့ယူဆထားတဲ့ မအေးစိန်ဟာ လူအုပ်ကြီးဆီကို လျှောက်
လာတယ်။

သူကြီးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွာသားတွေဟာ မအေးစိန်
ကိုကြောင်ငေးကြည့်ရင်း လှည့်ပြေးဖို့တောင် မေ့နေကြတယ်။

အဲဒီ ရွာသားတွေထဲမှာ ဝိန္ဒောဆရာ ချက်ကြီး
လည်းပါခဲ့တယ်။

“အဖေ... ဘာကြည့်နေတာလဲ... အဖေ့သမီး
အေးစိန်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

မအေးစိန်ရဲ့ အသံကြောင့် သူကြီးဖိုးသာအောင်
တစ်ယောက် ကြောင်ငေးနေရာက သတိဝင်လာပြီး ...

“အေး... အေးစိန်... ဟုတ်ပါတယ်နော်”
လို့ တုန်ရင်တဲ့လေသံနဲ့ ဝမ်းလိုက်တဲ့အခါ...

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေရဲ့ အေးစိန်ပါ... ခေါ်လာ
ပစ်တဲ့ညမှာ ပျောက်သွားတဲ့ အေးစိန်ပါ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ခေါ်ခါပစ်တဲ့ည

ဒီအခါမှာ ဗိန္နောဆရာချက်ကြီးက မျက်လုံးအပြူ
သားနဲ့ . . .

“မ . . . မအေးစိန် . . . နဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့က ဘဝခြား
သွားပြီလေ . . . ကိုယ့် . . . ကိုယ့် နေရာကိုယ်ပြန်
ပါ မအေးစိန်ရယ် . . . မသင့်တော်ပါဘူး”

လို့ အထေ့ထေ့အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ
မအေးစိန်က . . .

“ဘာလို့မသင့်တော်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်အိမ်ကျုပ် ပြန်
လာတဲ့ဟာ”

လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်မိတယ်။

အလှူရှင် ဦးလူလှဟာ ဆရာချက်ကြီးရဲ့ စကား
နောက် သံယောင်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် အေးစိန်မရယ်၊ ဘာလဲ
နင် . . . စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ပြိတ္တာဘဝရောက်နေလို့
လား ဒီ . . . ဒီနေ့ . . . ငါ့သားတွေ ရှင်ပြု
အလှူရှိတယ် . . . ရေစက်ချတဲ့အခါ . . . နင့်ကိုခေါ်
ပြီး အမျှပေးပါမယ်ဟာ ရွာ . . . ရွာထဲကိုတော့
မဝင်ပါနဲ့ . . . ”

လို့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး လွတ်ပြောလိုက်တယ်။

မာရီ

“ဟင်... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်က ဘာလို့ပြုတာ့ဘဝ ရောက်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်အိမ်ကျပ် ပြန်မယ်၊ ရှင်တို့ ဘာမှတားနေစရာမလိုဘူး”

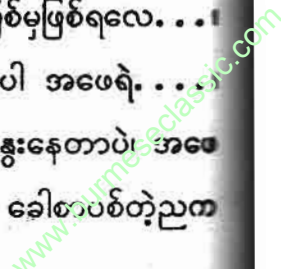
မအေးစိန်ရဲ့ ဒေါသတကြီး ခါးထောက်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးဖိုးသာအောင်က သမီးဖြစ်သူကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“သ... သမီးကို ခေါ်စာပစ်တဲ့ညမှာ တစ္ဆေဖမ်းစားသွားပြီလို့ တစ်ရွာလုံး ယူဆထားကြတယ်... အဖေ ကြားဖူးတာရှိတယ်... လူ့အသားဟာ ဝူနွေးတယ်၊ နာနာဘာဝတွေရဲ့ အသားဟာ ရေခဲလို အေးစက်နေတယ်တဲ့... အဖေ့ကို သမီးလက်ဖေးစမ်း...”

လို့ ပြောဆိုရင်း မအေးစိန်ရဲ့လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။

“ဪ... အဖေရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... အဖေ သမီးအေးစိန်က လူ့အစစ်ပါ အဖေရဲ့... တွေ့လား... သမီးလက်တွေ နွေးနေတာပဲ၊ အဖေယုံပြီ လား၊ တကယ်တော့... ခေါ်စာပစ်တဲ့ညက

ခေါစာပစ်တဲ့ည

သမီးကို တစ္ဆေဖမ်းစားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးချစ်သူ
နောက် ခိုးရာလိုက်သွားတာပါ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဖိုးသာအောင်တစ်
ယောက် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး.. .

“ဘာ... ခိုးရာလိုက်သွားတာ ဟုတ်လား”

လို့ အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ မအေး

စိန်က... .

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေရယ်... . ၊ သမီးကို ခွင့်လွှတ်
ပါနော်... . ၊ သမီး ချစ်သူက မြို့သားတစ်ယောက်ပါ။
သူက တစ်ဖက်ရွာက သူငယ်ချင်းဆီကို အလည်လာ
ရင်း၊ သမီးကလည်း အဲဒီရွာမှာ အဖေတောင်းခိုင်း
တဲ့အကြွေးသွားတောင်းရင်း တွေ့ကြပြီး ချစ်ကြိုက်ခဲ့
တာပါ။ အဲဒီညက... . သမီးလည်း သူ့လာမယ်မှန်း
မသိခဲ့ပါဘူး။ ဆရာချက်ကြီး ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သမီး... .
ညောင်ပင်ကြီးက နတ်ကွန်းရှိရာကို သွားခဲ့တယ်... . ၊
ခေါစာဗန်းကိုချလိုက်စဉ်မှာပဲ... . ညောင်ပင်နောက်
က လက်မည်းကြီးထွက်လာပြီး သမီးကို ဆွဲခေါ်သွား
တယ်။ အစက သမီးလည်း အရမ်းလန့်ပြီး သံကန်အော်
လိုက်မိတယ်... . ၊ ညောင်ပင်နောက်ကို ရောက်တော့

www.burmeseclassic.com

မာ်စု

မှ သမီးချစ်သူဖြစ်နေမှန်း သိရတော့တယ်၊ သူက...
မြို့ပြန်တော့မယ့်အကြောင်း ပြောတယ်၊ သမီးလည်း
သူ့ကိုမခွဲနိုင်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း သူ့နောက်လိုက်သွား
ခဲ့တာပါအဖေ”

လို့ ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါမှ သူ့ကြီး ဖိုးသာအောင်
တစ်ယောက် ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်သွားပြီး...

“တောက်... ဘယ်မလဲ၊ ဝိန္ဒောဆရာချက်ကြီး၊
ဒင်း... ခေါစာအပစ်ကောင်းလို့ ငါ့သမီး လင်နောက်
လိုက်သွားတာ...၊ ဘယ်မလဲ... တွေ့လို့ကတော့
ကွာ... အရှင်လတ်လတ် အရေခွံဆုတ်ပစ်မယ်”

လို့ ပုဆိုးကြီးမပြီး ကြုံးဝါးရင်း လူအုပ်ကြားထဲ
ကြည့်လိုက်တယ်။

ဆရာချက်ကြီးဟာ အခြေအနေ မကောင်းမှန်း
ခိပ်စားမိသွားပြီး...

“အမလေး... အရပ်ကတို့ရဲ့...၊ နောက်ဆို
ခေါစာမပစ်ခိုင်းရဲတော့ပါဘူး၊ ကယ်ကြပါအုံး”

လို့ အော်ဟစ်ရင်း တစ်ခိုးတည်း လစ်ပြေးတယ်၊
သူ့ကြီး ဖိုးသာအောင်တစ်ယောက် အော်ဟစ်ကြိမ်း
မောင်းရင်း ချက်ကြီးနောက် အပြေးလိုက်တော့လယ်။

www.burmeseclassic.com

မအေးစိန်နဲ့ ရွာသားအုပ်ကြီးကတော့ သူ့ကြီးနဲ့
ချက်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ငိုအားထက် ရယ်ဘေးသန်မိကြတော့
တယ်...

..ခေါ်စာပစ်တဲ့....ည..

ပဒုစာ

